

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத். சந். ௨௨.] துராசசு (வந). ஆனி மூ. ௨௭. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 27, 1844. [Vol. IV. No. 12.]

வீரமாதவீரர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி.

பன்னிரண்டாமுணர்த்துதல்.

அவனவன் சரீரக்கிரமிகைகளைக்கொண்டு தீர்க்கிற நடுக் காண்பிக்கின்றது.

சர்வேசுவரன் மனிதனுக்கு ஆத்தமந்தையுள் சரீரத்தைபுயல் கொடுத்து அழித்துபோகிற சரீரம் பிழைக்க அழிவுள்ள வஸ்துக்களையும் என்முறைநன்றும் இருக்கிற ஆத்தமந்தைக்குள் பிழைப்பாக அழியாத ஞான நன்மைகளையும் கட்டளைபண்ணினார். மனிதன் அழித்துபோகிற சரீரம் பிழைக்கிறதற்குத் தெண்டித்துப் பாடுபடுகிறதுபோலே அழியாத ஆத்தமம் பிழைக்கச் சரீரகிலுந் தெண்டித்துப் பாடுபட்டாமற்போகிறான். ஆகையால் அவனவனுடைய கிரமிகைகளைக்கொண்டொரு நடுத்திரவையினுடைய கடினம் நீதியென்று காண்பிக்கப்படுமே. மனிதனுடைய வழிப்பிரயாணம் போகிறபொழுது கொள்ளக்காதர் துஷ்டநிடுகங்கள் கையில் அகப்பட்டாதபடிக்கு ஆனதுணையும் ஆயுதபெலனும் பசிக்குக் கட்டுச் சோறு பலசாரம் முதலானபட்சணங்களுங் கொண்டுபோகிறான். பரலோக வழியில் நடக்க உன்ருத்தமத்துக்குத் தேவ தூதர்க்குடைய துணையும் ஞான ஆயுதங்களும் தேவப்பிரசாத பட்சணங்களுந் தேவாமலென்ன? உன்னுடைய உற்பத்தி கொள்ள களவாய்ப்போகாதபடிக்கு நல்ல பெட்டகங்களிலே போட்டுப் பூட்டிப் பெலத்தலீட்டிலே வைத்துக் காவல்கட்டுப்பண்ணி வைக்கிறாய். கோட்டம் வயலழியாதபடிக்கு வேலியடைத்துக் குடிசைகட்டிக்காக்கிறாய். உன் ஆத்தம சம்பந்தாகிற தேவப்பிரசாதங்களைப் பாவமென்ன? கள்ளன் கொண்டுபோகாதபடிக்குப் பஞ்சேத்திரிய வாசல்களைப் பூட்டாமலேன். நல்ல நினைவு என்கிற காவல் கட்டுவையாமலேன்? தப் செப்தியானமென்கிற குடிக்கண்க்கட்டிச் காவாமலேன்? உன் சரீரவியாதி குணமாகவேண்டிய கசப்பான கஷாயங்களைக் குடிக்கிறாய். பலத்த சாப்பாடுகளை விலக்கிறாய். கைப்புப்புள்பு முதலானவை விட்டுப்பத்தியமாய் இருக்கிறாய். எத்தனை இறுக்கமாய் இருந்தாலும் காற்றுப்படாமல் வீட்டிலே அடைபட்டிருக்கிறாய். ஆனால் ஆத்தம வியாதியாய் பாவத்தைப் பரிசுரிக்கவும் நரக மரணத்துக்குத் தப்பிப்போகவும் பாவசங்கீர்த்தனமுதலிய ஞான அவிழ்தமுட்கொள்ளாமலும் பாவத்துக்கேகூறான தோழர்களை விலக்காமலும் ஒருநாளாகிலும் ஒரு சந்தி உபவாசமாயிராமலும் செப்தியானமுதலிய சுகீர்த ஒழுக்கங்களை அநுசரியாமலும் போகிறதென்ன? தேவடிக்கை வினோதம் சுத்தாட்டங்களைப்பார்க்க விடியுமடும் நித்திரைபண்ணாமல் விழித்திருக்கிறாய். உன்செட்டெற்றத்தின் முகாந்திரமாகக் காலநாயிகை விழித்திருக்க மாட்டாமற் போகிறதென்ன? சரீரத்தை அலக்கரிக்கிறதற்கு ஒரு வஸ்திரம்போதாமல் உடுப்பு மேலுடுப்பு ஆபரணத்தின்மேல் ஆபரணம் அணிகிறாய். உன் ஆத்தமத்தை அலக்கரிக்கிறதற்குவேண்டிய நற்குணங்களையும் சரீரபிரசாதங்களுயர் தேவாமலேன்? வயிற்றுப்பசிக்குக் கஞ்சியும் பருக்கையும் போதாதென்று பத்துவைக்கறியுஞ் சோறுந் தின்ன ஆசைப்படுகிறாய். ஆத்தமப்பசிக்கு நீ அறிந்திருக்கிற மந்திரம் ஒன்றிரண்டேபோதுமென்கிறாய். கவியாணம் காட்டி கிரீத்தி பெருமையுக்கு உன் கையிலுள்ள பணமும் போதாமல் கடன்வாங்கிச் செலவழிக்கிறாய். கோயில் திருநாள் திருநாள் செலவுக்கு உன் கைப்பணஞ் செலவழியாதபடிக்கு ஊரிலே தண்டலபண்ணி நடத்தச் சும்மாபார்த்திருக்கிறாய். வீண் தியாகங்களுக்கும் குடிசுது பலவினையாட்டுக்கும் உதாரமாய்ச் செலவழித்துக் கோயில் காணிக்கைக்கும் பிச்சைக்குங் கொடுக்கக் கதியிலாவையென்று பின் வாங்கிப்போகிறாய். கிணைத்தர் தோழர் பிரபுக்களை வெகு உபசாரப்பண்ணி வலிப் விரும்புத்துக்கொடுக்கிறாய். வயது எலும்போடொட்டிப்போகப் பசித்துத் தவித்துக் கிடக்கிற பிச்சைக்காரரைக்கிட்டவரவொட்டாமல் துரத்திவிடுகிறாய்.

வேளாண்மைப்பயிற்சியைவன் தான கொஞ்சநாள் பிழைக்கிறதற்காக வெய்யிலேயும் மழையிலேயும் அலைந்து திரிந்து குளிர் பனி பொறுத்துக் கல்லுக்கரடு முஞ்செருடுகளிலே உடந்து சரீரம் ஆ

தியந்தம் வேர்த்து நெற்றித் தண்ணீர் நிலத்திலே விழப் பாடுபடுகிறாய். வியாபாரியானவன் அந்தந்தத் தேசங்களைச் சுற்றித் திரிகிறதிலே கள்ளர் பயத்தினால் வயிற்றிலே நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு திரிகிறப்போலே திரிந்து கடல் யோக்கியங்களையும் பாராமற் பிரயாசப்பட்டிடுப் பணஞ்சம்பாதிக்கிறதற்கு எந்த வருத்தமும் பாராமல் வென்றிருக்கிறாய். சேவகன் கொஞ்சச் சம்பளத்துக்காக இராநித்திரை பகல் நித்திரையில்லாமல் பசி தாகம் அனுபவித்துச் சமயம் வந்தவிடத்திலே தகச் சவனைமுதலாய்க் கொடுக்கிறாய். கொல்லன் கண்ணுள் இராவுள் பகலுமாய் உலைக்களத்திலே இருந்து வெதும்பிப் பிரயாசப்படுகிறாய். இப்படியே அந்தந்தத்தொழிலாளிகள் சரீரப்பிழைப்புக்காக இம்மாத்திரங் கலதீவாநைகளை நல்லமனசோடே அனுபவிக்கும் போது ஊழியுள்ள தனையும் நிலநிற்கிற ஆத்தமப்பிழைப்புக்கு அற்பமாகிலுந் தெண்டித்துப் பிரயாசப்பட்டாகிறுப்பது கியாயமோ?

சரீரப்பிழைப்புக்கையுமெய்யுமாய்க் காண்கிறபலனுபடியினுலே செய்கிறோம். ஆத்தமபலன் காணவில்லையென்று சொல்லுவாயோ? அப்படிச் சொல்லாதே. ஏனென்றால் வேலையில்காண்கிற பலன் அதைச் செய்வீக்கிறவன் கொடுத்தாலுண்டு கொடாவிட்டாலில்லை. வேளாண்மையிலே விளந்தாலுண்டு இல்லாவிட்டாலில்லை. தொழிலிலே ஆதாயம்வந்தாலுண்டு இல்லாவிட்டாலில்லை. இப்படியே நேசமுறை ஒன்றுக்கிடையாமல் கையிலேயுள்ளதும் மடியிலேயுள்ளதும் தோற்றுப்போகக்காண்கிறோம். ஆத்தமதண்டிப்பிலே காண்கிற பலன் சர்வேசுவரன் கொடுக்கிறதினால் ஒருகாலுந் தப்பமாட்டாது. வேளாண்மை வியாபாரத்திலே ஒன்றுக்குப் பத்து ஆதாயம் காணாமென்றால் ஆத்தமத்துக்குச் செய்கிற புண்ணிய வியாபாரத்திலே ஒன்றுக்கு நூறு துவவுகத்திற்காணப்படுகிறதும்லாமல் அவ்வுலகத்திலே அளவில்லாத பலனுமுண்டாயிருக்குமென்று சர்வேசுவரன் வார்த்தைப்பாடு கொடுத்திருக்கிறார். அப்படியிருக்க நீ ஆகாசுபுரியின் குணத்தை நம்பியும் ஒரு மனிதனுடைய வார்த்தைப்பாட்டை நம்பியும் ஒரு சீட்டை நம்பியும் ஆயிரம் செலவழிக்கிறாய் ஆயிரம் நிலத்திலே சிதறிப்போடுகிறாய் சர்வேசுவரனுடைய வாக்கியத்தை ஒரு காற்காசுக்கு முதலாய் நம்பவில்லை. இதுக்கு என்ன கியாயஞ் சொல்லுவாய்? நா அமரக்கால் விரைப்பாட்டுக்குச் செய்கிற தண்டிப்பு மோட்சபாக்கியத்தை அடையத் தெண்டிக்கவில்லை. மண்வீடு கட்டிக்கொள்ளப்பட்ட பிரயாசம் மாணிக்கவீடாகிய மோட்சமாணிக்கக்காகப் பிரயாசப்பட்டவில்லை. கொஞ்சநாள் நிலநிலலாத அதிகாரத் தலைமைகளைப்பெறச் செய்த வீரியம்போல ஒருகாலும் அழியாத மோட்சமடைமைக் கிரீடத்துக்காகச் செய்யவில்லை. உலகத்திலே கிரீடத்தி வெகுமானம் பெறுகிறதற்குள்ள ஆசை சர்வேசுவரனுடைய பின்னையென்கிறபேர் பெறுகிறதற்கில்லை. இராசாக்கள் துரைகள் வாசலிலே ஊழியஞ்செய்யப்பட்டுகிற பாடு சர்வேசுவரனுக்கு ஊழியஞ்செய்யப்படுகிறதில்லை. நாணப் பேதலிக்கப்போகிற உற்றார்பெற்றார் சினேகதருடைய துணையும் ஆதரவுந் தேடுகிறார் போலே மோட்சவாக்கியுடைய துணையுஞ் சகாயமுந் தேடுவாரில்லை. ஒருநாள் உதவிசெய்தவன் பேரிலே வைத்தபட்சம் எந்நாளும் உதவி செய்கிற சர்வேசுவரன்புரிலே வைக்கவில்லை. பாவக் கிரமிகைகள் பேரிலுள்ள அபேட்சையும் சுறுசுறுப்பும் புண்ணியக்கிரமிகைப்பேரிலாவது. சரீரவாநைக்குள்ள பயம் ஆத்தமவாநைக்கில்லை உடைமையுற்பத்தி உற்றார் பெற்றார் உறவினமுறையார் சேதப்பட்டதற்குள்ள சலிப்பு ஆத்தமஞ் சேதப்பட்டிடுப் போகிறதற்கில்லை. இப்படியே நீ செய்வ சகல கிரமிகைகளினாலும் ஆத்தமத்தை யும் பரலோகத்தையும் வசாரியாமல்விட்டுச் சரீரத்தையும் பூட்டுகத்தையும் விரும்புத் தெண்டிப்போதே அந்தந்தக் கிரமிகைகளுடே தானே நடுத்திரைக்கப்படுவாய். இவ்வுலகத்தின்மேல் வைத்த கொட்ட நம்பிக்கைதானே உனக்குக் கொடியும் நாசமுமாயிருக்குமென்று பார்.

சீசாரா என்பவன் தன்னைக் கொல்லவருகிற நடுவனுக்குப்பயப்பட்டு ஒடிப்போகிறப்பாது இழியலென்ற ஒரு ஸத்திரி அவனை

கண்டு மகா இரக்கமாய்ப் பேசிப் பயப்படாதே நான் உன்னை ஒளித்துவைத்துத் தப்பிவிடுவேனென்று தன் வீட்டிலே கூட்டிக் கொண்டுபோனான். இவனுள் சந்தோஷமாய் அவனை நம்பித் தண்ணீர் காட்டிக்கொண்டானென்று போர்வைபோர்த்துக் கூடாரத்திற் படுத்திக்கொண்டு தண்ணீர் தாகமாயிருக்கிறேனென்று கேட்க நல்ல பால் குடிக்கக்கொடுத்து அவனுக்குத் தெரியாமல் நன்றாய் முடிவைத்தான். அவன் இளைப்பாறிக் கசுமாய் நித்திரைபோகையில் அந்தஸ்திரி ஒரு நீளமான ஆணியையும் சுத்தியலையும் கொண்டு வந்து அவன் தலையிலே வைத்து நிலத்திலிருவிப்போக அடித்ததைந்து கொண்டுபோட்டுப் பரக்கென்ற நடுவளைக் கண்டு நீ தேடுகிற சத்திராதி இதோ செத்துக்கிடக்கிறனென்று காண்பித்தான். இப்படியே பாதுகாசியையும் படுக்கையின் சுகத்தையும் ஒருஸ்திரியுடைய வர்த்தையை நம்பினவனுக்கு இப்படி வந்ததென்றால் உலகம் பசாசு சரீரம் என்கிற மூன்று சத்திருக்களை நம்பிடுவளக்காரியங்களை விசுவாசித்துத் திரிகிறபோதே உனக்கெப்படிவரமாட்டாது இந்த மூன்றுசெயல் நம்பப்பட்டதிரையினாலே உன்னுடைய தீயங்களை மறைத்திருக்கிறபோதே எப்படிப் பரலோகத்தைக்காண்பான். உடனே பாவமயக்கத்தை விட்டுச் செய்தபாவத்துக்காக விதனப்பட்டிப் பிரார்த்தித்துக்கொள்.

தயாதிக்கமனைதாபஞ்சொல்லவும்.

பன்னிரண்டாமுணர்த்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

தறள்—ய. அத்தாரம்.

இனியவைகூறல்—On sweetness of speech.

கூடு. பணிவுகடையனின் சொலனாதலொருவற் கணியல்லமற்றும்பிற.

பு. ஒருவனுக்கு ஆபரணமாவது தன்னாலே தாழ்ப்படுவாரிடத்திலே தாழ்வுகடையவனாகி எல்லாரிடத்திலும் இனிய சொல்லுகடையவனாவது, இவையிரண்டுந் தவிர வேறே தேகத்திலே தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் அல்ல, ஏ—று.

Humility and sweetness of speech are the ornaments of man, all others are not (ornaments.) Drew.

The grace of fair humility, the grace Of courteous words do all far more adorn Than do all other ornaments. Ellis.

கூசு. அல்லவை தேயவறம்பெருகு நல்லவை நாடியினியசொலின்.

பு. பொருளாற் பிறருக்கு நன்மை தரப்படுஞ் சொற்களை மனசினாலே ஆராய்ந்து இனிமையவாக ஒருவன் சொல்லுவானால் அவனுக்குப் பாவங்கள் தேய்ந்துபோம்படியாகத் தருமம் வளரும், ஏ—று.

If a man while seeking to speak usefully, speaks also sweetly, his sins will diminish, and his virtues increase. Drew.

பேரின்பக்காதல்—நம்பிக்கை.

அன்புசுகத்தையறமற்றதா லெப்போதுந் துப்பரவாயி மோட்ச சுகக்கிரகஞ் சேர்வேனே

தனமந்தவசுதவிராதொருகினைதேசய்தா லெம்முபிரையானிவினப்பாறவைப்பேரேன ஆய்ந்தவறவோடகம்பெருமைவிட்டகன்றல் வாய்ந்தபரலோகமாட்சிபெறுவேனே

மோகக்கலச விழ்மொய்குழலாராசையற்றான் மாகத்தினன்மைபெற்று மாருதிருப்பேனே.

என்னுற்பவத்தையிருநித்திற் பொய்யுடலை வென்றற் பரலோக வெற்றி பெறுவேனே

பாரின்பதுன்பமென்னும் பற்றகன்றற் பத்தர் தொழும்

பேரின்பவீட்டின் பிரதாபம் பெறுவேனே அத்தன்மனக்கேற்கவம்புவியிலே நடந்தான் முத்தர்சபைதிருண்டமே சகத்திருப்பேனே துர்மன்சபாவத் துணியுமறமற்ந்தாற் சம்மனசோரோடு நவ சங்கத்திருப்பேனே பாவவுலகிலுள பாக்கியத்தைக் கைகிகழ்ந்தாற் நேவபரன் சன்னதியிற் செல்வம் பெறுவேனே புத்தியந்தகாரம் விட்டுப் புண்ணியத்திலே நடந்தாற் கத்தன்றிருப்பாதல் கண்டுகளிகார்வேனே பத்திவிசுவாசநிலை பண்புறு நம்பிக்கையன்பு நித்தியமுமென் மனதை நீரிந்தானித்தியமே நித்தியமெந்நானு நெஞ்சமுத்தியென்கிரியைச் சுத்திகரஞ்செய்வதினற்றொல்புவியிலேகுகமே

காதலன் புழங்கிசி.

வேதார்தவேத விமலனே மெய்ஞான நாநனையேவாழ்த்தி நமஸ்கரித்து நான்விடுவோம் காரணனேசோதிக்கடவுளெனும் கத்தாவே யாரணனைவாழ்த்தியனவரதமுந் தொழுவோம் மண்ணவர்க்கு ஞான வழிகாட்ட வந்தருளும் விண்ணவனைவாழ்த்தி வருப்பமுற வாழ்த்திருப்போம் சத்தியத்தைப்போதிவித்தசற்குருவே கர்த்தாவே [போம் நித்தியமும்தோற்றியிந்த நீணிலத்தில் வாழ்த்திருப் தன்னிலைகடப்பித் தனித்தவனைத்தேடிவந்து நன்னிலையிற் சேர்த்த நாநன்றனைப் புகழ்வோம் என்னுயிரிக்காபுத் தம்முயிரை யேகபரனுக்களித்த மன்னுயிரின் நன்மகனை வாழ்த்தி நமஸ்கரிப்போம் ஆத்துமசரிமையைப்புவியினை போசனமாய் மாற்றியெமக்களித்தமொடுபெய்க்கானேத் தொழுவோம் இப்படியேயுன்னையரட்சித்தவாண்டவனை யெப்பொழுதும்போற்றியிறைஞ்சி வாழென்மனதே.

பஞ்சநந்திரக் கதை.

இவது. அசம்பிரேட்சிய காரித்தவம் அல்லது ஆராயாதுசெயல். (Continued from page 102.)

மதுரைப்பதிக்காவலாகிய பத்திரசேனக்கோமானுடைய விரத்திவதையென்னும் பெரிய கட்டழகியாகியமகனைக் கவரக் கருத்து ந்ரோரிசாக்கதன்போந்தற்ற நோக்கிக்கின்னூட்டிவிடிவற்றவயசுடவாமை கண்டோர் நாட்பதிவருக்கவக்கன் னினையதுகண்டே த்து தின்றதோழி முகநோக்கி உயிர்ப்பாங்கி யிவ்வரக்கனேனே யெல்லுமெல்லியும் வருத்துகின்றனனிதற்கேதேனுமோர் குழ்ச்சி செய்வெண்ணெவெனவது செவி புக்க விராக்கதனிம் மாதைக் கவரும் பொருட்டியாம் வந்திருக்கையிலவெண்ணக்கொண்டே பெய்மினும் வலிய மற்றொருவன் வந்திருந்தாலென் செய்வெமென் மச்சமுற்றரையன் குதிரைச் சாலையோர் கவிக்கவருக்கொடி நுந்தனனவனமிருட்டினிபரிமாக்க கொடுபொம் பொருட்டவணுற்றவோர்க்வனித்தேனையவற்றின் மிக நன்றியுருந்தமை கண்ட தன்வாயிற் கவினம் பெய்து புறத்தீர்த்து வந்ததன்மீதுந்ந்து வீட்டின்பானடாத்தா திற்கைலக்கிங்குமங்குமேடத் தலைப்படுகையிலவன் சம்மட்டியாலறைந்து பார்த்துச் செல்வனே செல்வரமையால் அக்கள்வனிதுகாறும்யாங்கண்ட பற்பல மாக்களிலிடு தொத்ததைக் கண்டோமில்லையாகலானிடுதேதோ கிருத்திமமாயிருக்கின்றதென்று உள்ளங் கலங்குறுகையிலக்குதிரை தொன்மரத்தின் கீழிந்தோட அப்போது மேல் இருந்த கள்வன் விசைந்தாலின் வினமுப்பற்றித் தொத்தியத்தருமீதேதம விராக்கதன் வினாசலுக்கஞ்சியோடினத்தைக் கண்டம்மரமீதுருந்தவானரமடாலி வன்மனித்தன்யரக்கனையுருந்து மேனிரிகின்றனைபெனவதைக் கேட்டசோரன் வெருண்டு கீசுகத்தின் வலதைப்பற்றி வருத்தவரக்கன்ருரக்குஞ்சமுளதென் றெண்ணிமீண்டும்விசைந்தோடினன். ஆதலாலக் கவிக்கத்தியவினன்னல்பொலெனக்கு முளதும்மெந்நிந் நெய்யைக் குறித்தஞ்சுகின்றனனெனச்செக்கிரி தெய்வமெதிப்பிள் யாவரு மிங்நனமிடுக்கணதுபவிப்பர் கேண்மோ விலங்கேசன்றிரி கூடாசலமொத்த மலையுங் கடலொத்த அகழியுங் தானரக்கனும் பேராற்றினுடையானும், சுக்கிரன் குருவுமாகவ்வண்ணம்

ஒன்றுக்கொன்று குறைபாடின்றி இருந்தும் அவனை ஒரு குரங்கு வமானத்தாற்றலதாழ்ப்பித்தது. ஆதலால் விதிவமுன்யாவன் சூழ்ச்சிவலியாயினும் யாது பயன்படும். அவ்வுழொன்றியிருப்பி ன்றியவு நல்லவாய்விடும். இவ்வண்ணமே கிதடன் கூனன் மும்மு னுப்பெண்ணிவர்க்கு மூன் னே நேரிட்டதொன்று. கேட்டியையோ வெனப் பொல்வாய்ப்பின றுதெங்கனமோவியம்புதியெனச் சக் கிரதரன் சொல்வாலையினுள்.

மதுபுரக்காவலனாகிய மதுகுதனனென்பவற்கு மும்முலைப்பெண் டோற்றினமையாற் சோதிடம் வல்லோரைக் கயிதற்குச் செயற் பாலதென்னைனக் கேட்டினிச்சார்பவளமே கேட்டுகியெவனையினு ஞ் சொல்வதை மூன் னர் நன்காராயிந்து சொல்லவேண்டுமென்றன மாராயாது சொல்விச் சண்டகருமனைப்போலாகுமெனவரையன் யவன் யாதுரைத்தனனெனச் சோதிடம் வல்லோன் சொல்லவனுற் றனன். (தொடர்ச்சி.)

தாழ்மையே மேன்மை.

[Translation of the article "Anecdote of Rev. George Herbert" on page 120.]

சங்கை பொருந்திய சோட்சுகேவேட் என்னுக்கு ஒரு நாட் சல்லிஸ்பரியென்ற பட்டினத்திற்கேற்பாடுஞ்சுக்கத்தாரிடம் போ கிற வழியில், எழிய மனிதன் ஒருவன் ஒரு குதிரையிற் பொதியுந் திப் போகையிலப் பொதி மேலும் பொதி சுமந்த குதிரையி டுக் கிடந்துவருத்தப்படுகிறதைக்கண்டுமனதுருகித் தன் கோவிலு கப்பைக் கழற்றிப்போட்டுக் குதிரையை நசுக்கின பொதியை மதுபடியுங் குதிரையில் ஏற்றும்படி பண்ணி மிச்சப் பொதியைத் தான் சுமந்துகொண்டு போனார். அப்பொழுது பொதிக்காரன் அவருக்காசீர்வாதஞ் செய்ய அவரும் பொதிக்காரனுக்கு ஆசீர் வாதஞ் செய்து அவனுக்குக் குதிரைக்குமாக அவர் கொஞ்சப் பணம் கொடுத்தது "நீ உன்னை நேசிப்பாயானால் உன் மிருகத்தையு ம் நேசிக்கவேண்டுமென்று" புத்தியுஞ் சொல்விச் சல்லிஸ்பரி யென்ற பட்டினத்திற்குத் தமது கிநேகிதர்களிடம் போகையில், அவர்களினர் எப்பொழுதும் பவுத்திரமுள்ளவராயுதித்துப் படுத் துவந்துப் அன்றைக்கு மெத்தத்துப்புரவின்மையாய் வந்ததைக் கண்டதிகழித்ததை அவர் கண்டு தான் செய்த காரியத்தை அவ ர்களுக்குச் சொன்ன போது, அவர்களிலொருவன்—இப்படிப்பட்ட கெட்ட கருமத்திலேற்பட்டபடியால் அவர் தம்மைத்தாமே இன்பண்ணிக்கொண்டார் என்றான். அதற்கவர் பிரத்தியுத்த ரமாக—நானிது கருமத்தைச் செய்ததால் அதைப்பற்றி அத்த ராத்திரியென் னப்பட்ட ஒரு பாட்டுண்டாகும். அது கருமத்தைச் செய்யாதுவிட்டேனையாகில்; நான் அந்தக் குதிரை வழுந்துகி டுந்த வழியாலே போகிற வேளை எல்லாமது என் மனதிற்கு விபா குலத்தை யெயுண்டாகும். ஏனென்றால், இக்கட்டுப்படுகிறவர்களு க்காகச் செயல்பண்ணுவதெனது கடமையெனயாகில், என் னும் கூ டியவையு இக்கட்டுப்படுகிறவர்களை அதில் இருந்து விலக்கப்பிரயா சப்படுவது எனது கடமையாய்த் தான் இருக்குது. நாடோறும் இப்படிப்பட்ட கருமத்தைச் செய்யச் சமய நேரிடுவது எனக் குப் பிரியமில்லாதருந்தாலும், இக்கட்டுப்படும் ஆத்தமாவைத் தேற்றி இரக்கங் காட்டாமலே நான் ஒருக்காலும் இருக்கமாட் டேன். இப்படி உதவி செய்யுஞ் சமயம் எனக்கு நேரிட்டதற் காக ஆண்டவனுக்குத் தோத்திரம் என்றார்.

சுத்தவாளர் வாழ்த்து.

[Translation of the article "Invocation of Saints" on page 120.]

இக்கிலாந்தர சனாகிய ஆறும் என்மிறி என்பவர் இராச்சிய பரிபா லனம்பண்ணிவந்த காலத்தில், டாக்குத்தர் வாண்ஸ் என்பவர் மா ர்க்கத்திற்கொண்ட சில பல சந்தேகத்தினிடம் அவரைத் தீயி ல் எரித்துப்போடும்படி கட்டளை வந்த போது, அவர் தன்னைச் சு டும்படி கட்டிவைத்த மரத்தோடே நின்றுகொண்டும் வேத சா லதிரக்கேள்வனைப் பற்றி ஆராய்ந்தார். இப்படி ஆராய்ந்து கொண்டுநிற்கையில் இவருக்கும் இவரை நெருப்பிற் போட இரு ங்கும் ஆப்சருக்கும் சுத்தவாளர் வாழ்த்துதலைப் பற்றித் தருக்கம் நேரிட்ட போதில்—மெஸ்தர்வாண்ஸ் என்பவர் சொன்னார்—சுத்த வாளர் எமக்காகப் பிரார்த்தனை செலுத்துவார்களென்பதெனக்கு ச் சந்தேகமாய் இருக்குது. அவர்கள் அப்படிச் செய்வதுண்டா லால், அரை மணித்தியாலத்தின் பிறகு ஆப்சருக்காகவும் நான் சு டப்படுவதை வந்துபார்த்துக்கொண்டு கிற்பவர்களுக்காகவும் சு

த்தவாளர் பிரார்த்தனை செலுத்துவதெனக்குப் பிரியம் என்று சொன்னார்.

இடைவிடாமற் செய்ப்பண்ணுங்கள்.

[Translation of the article "A Hottentot Girl" on page 120.]

ஒரு முறை ஒரு ப' திரியார் ஒரு சிறு பொடிச்சியிடத்திற் சொ ன்னது—பிள்ளையே, நீ பல முறையுஞ் செய்ப்பண்ணுகிறதெனக்கு க்கேட்டுருது—ஏன் செய்ப்பண்ணுகிறாய் என்று. அப்போடு பண் பிள்ளை மறுமொழியாக ஆண்டவரே, இயேசுவே, பாலியாகிய பி ன்னை ஒன்று உமது பாதத்தண்டைகிடக்கூது. ஆண்டவனே! என் பேரில் இரக்கம் வையும்—பரிசுத்தாவையை எனக்கீயும் நான் செய் த பாவங்களினத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளும்—என்று செய் ப்ப்பண்ணி வருகிறெனென்றான். இந் தச் சருக்கமான செயத்தைப் பிள்ளைகள் அனுதினமுஞ் சொல்லுவது எவ்வளவு சந்தோஷம்!

ஓர் கதை.

ஒரு துலுக்கன் ஒரு நாய்வளர்த்தான். அது வே ட்டைமுதலாகிய காரியத்தில் விவேகமுள்ளதாயிருந் தது. துலுக்கன் அந்த நாயைத் தன் அவசரத்துக் காக ஒருவனிடத்திற் கொதுவையாகவைத்து நூறுவ ராகன் வாங்கிக்கொண்டு தன் னூருக்கு வந்துவிட்டா ன். அப்படியிருக்க, அந்தக் கொதுவைவைத்துக் கொண்டவன் வீட்டில் ஒருநாளிராத்திரி ஒரு திருட ன் வீட்டு வவவாலிறங்கிவந்து நாலு பணப் பையை எடுத்துக்கொண்டு வாசலின் வழியாக வந்தான். அங் கிருந்த நாய் அவன்மேலே ஏறிவழுந்து கடித்துக் கொண்டுபோட்டுத் தன் எசமானக் குலைத்தெழுப் பினது. அவன் வந்து பார்த்து நாய்செய்த உபகா ரத்துக்குச் சந்தோஷப்பட்டான். மறுநாட் கால மேவட்டியுடனே முதல்வராகன் நூறும் பற்றிக்கொ ண்டெனென்று செல்லுச்சீட்டும் நாயினுபகாரச்செ ய்தியோலையும் அந்த நாயின் கழுத்திற்கட்டி உன் எ சமானிடத்திற்குப் போவென்று அனுப்பினான். அ து அப்படியே ஓட்டம்பிடித்து ஆசையோடு தன் வீ ட்டின சமீபத்தில் வருகையில் துலுக்கன் கண்டோ கோ! அவனை மோசம்பண்ணி நம்முடைய பேச்சு க்குப்பழுதாக ஓடிவருகதேயென்று கோபம்மூண் டி நாய் தன்னை நெருங்குதற்குமுன்னே அவசரப் பட்டு முன்பின்பாராமல் அதைத் தடியால் ஒரே அடி யாக மண்டையிலடித்தான். நாய் மண்டையிளந்து செத்தது. துலுக்கன் பிறகு அதன்கழுத்திற் சீட்டெ ன்னவென்று அவிழ்த்துப்பார்த்தான். பார்த்துச்சு ங்கதியை அறிந்து இப்படிப்பட்ட நாயைக்கொன்ற இற்தப்பாவி இருக்கலாமாவென்றுதானே மண்டை யை உடைத்துக்கொண்டிறந்துபோனான். ஆதலா ல் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான் சாகக்கடவன்.

ஓர் கதை.

இரண்டு மல்லக்கச்செட்டிகள் ஒருவனுக்கொருவன் யுத்தம் ப ண்ணினார்கள். அதில் ஒருவன் ஒருவனைக் குப்புறத்தன்ளிப் புரட் டிப்புரட்டி உதைத்தான். உதையுண்டவரெழுந்து நின்று சன ங்குள்பார்த்து ஆலுவென்ன என் வீசையிலே மண்படவல்லி பென்று வீசையை முறுக்கினான்.

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, June 27th, 1844.

TO EDUCATED NATIVES.

To secure the confidence of your superiors and lay a proper foundation for your successive elevation in life you must make yourselves worthy of their confidence. It is a crying complaint against all native assistants—that they are untrustworthy, and when removed from the superintendence of their superiors, will neglect their employers' interests for their own. A thoroughly honest and upright man is worth his weight in gold almost, but such are very rarely to be found. The stream of human conduct in this land runs so powerfully the other way, and gains and profits depend so much on lying, cheating, taking bribes, &c. that few of those who are inclined to be honest, dare to be so. Moreover the native community is thoroughly imbued with the spirit of falsehood and deceit. It has often seemed to us that lies were told as readily and as voraciously without any conceivable motive as with one.

It is not an easy thing to eradicate habits of this sort, formed and established in childhood. But they must be broken, and you must learn to reverence and love the truth, if you would gain the confidence and esteem of your employers. "He always speaks the truth," has in it a weightier recommendation for any respectable place or service to which your qualifications are suitable, than you can conceive of. Truth, in these times of almost universal deceit, is as gold coin amongst copper; yea, as the diamond amongst gems. Its value is enhanced by its scarceness. A man of true integrity, and unvarying truth, will always command a place; and not only a place, but he will command what is better than place—the confidence, esteem, and respect of his superiors. He will be raised above his compeers in station and talent simply by the elevating power of his integrity. Nothing, we conceive, presents so formidable a barrier to your elevation as the want of established principles of truth. Without truth there can be only a limited confidence reposed in you—and without confidence, your services, however valuable in themselves, are only like a "broken tooth, or a foot out of joint." They may be used, but it is only because there are no better to be had. This love and reverence of truth which is so necessary to you is never found but in connection with the fear of God, and an habitual sense of accountability to Him. How weighty and important are the words of Solomon on drawing his sacred aphorisms to a close, "Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man."

PROTESTANTISM AND POPYRY.

Protestants believe that the Bible is the safest of all books to be put into the hands of the common people. But not so the Catholics. They would withhold it. The following is the decree of the council of Trent on this subject. "As experience has shown that the indiscriminate reading of the Bible in the vulgar tongue is, on account of the rashness of men, more disadvantageous than profitable, it will depend upon the Bishops or the inquisitor who will have an understanding of the subject with the cure or confessor, to permit this reading to those persons whom they will judge able to undertake it without danger and who will gain from it an increase of faith and piety. This permission will be given in writing. Whoever without having received a permission of this nature will dare read or possess a Bible cannot receive the absolution of his sins until he has returned the Bible to his cure. Book sellers who without having the said permission, shall sell the Bible translated into the vulgar tongue, will lose the price of their books which will be set apart by the Bishops for pious purposes; they will also be liable to other penalties according to the nature of the delinquency and agreeable to the judgment of the Bishop. The priests themselves can neither read nor buy a Bible without the permission of their superiors."

THE MAHOMEDANS OF CEYLON.

In Ceylon, the Mahomedan population is considerable, consisting principally of Malays and Moors. The Moors are found in almost every part of the coast, and they have many villages in the interior, besides being resident in all the towns. They are industrious, enterprising, and respectable in their general character; and being now free from all government service, and from many restrictions to which they were formerly subject, they are acquiring wealth and influence. When it is remembered that the Arabians once carried on an extensive trade with Ceylon and are said to have resided here in great numbers, it appears singular that there are now no vestiges of them in the island. That the Moors did not thus originate we have evidence in the fact that they are Shiites, and must therefore have come either from Persia or India. It is unnecessary to say that they do not understand the language of the Koran, as few even of the Arabs themselves are acquainted with its antiquated style. They are free from gross idolatry, and hold the practice in abhorrence; but they have sacred places, where their saints were entombed, about which they have many most absurd legends, and they pay them a reverence that is inconsistent with pure Islamism. There is a very romantic spot, between Matura and Dondra, where one of these tombs may be seen upon an eminence that overlooks the sea; we were accustomed to resort thither, some sixteen years ago, to enjoy its wildness and solitude, and watch the gambols of the monkeys on the rocks or the armadilloes in their less dangerous retreats; but perhaps, as in

many similar spots, the woodman's axe has since been uplifted, and there is now "the din of human voices." We have been told that the celebrated church of St. Anna, near Calpenty, was originally a place of Mahomedan pilgrimage; and that the offerings of the superstitious were long divided between the Moors and the Romanists.

In the south of Ceylon, the missionaries have had comparatively little religious intercourse with the Mussulmans, from not being acquainted with their language, which is the Tamil. A Tract was published on Mahomedanism by the Rev. E. Daniel, soon after his arrival in the colony; parts of the bible, especially the book of Genesis, have been distributed among them; and in many cases they receive the general tracts with apparent interest; but as yet we know of no instance of conversion. There have been schools established for their exclusive benefit, which appeared to flourish for a little time, and then fell away. In one or two instances we have seen a wish to learn the truths of Christianity, but there was a timidity about the enquirers that betrayed their sense of the danger of their situation, and the greatness of the sacrifice that must be made if they followed on to know the Lord. We have often had to express our regret, that so few of the Mahomedans in this island embrace the privileges held out to them in the government schools. From the last report to which we have access it appears that there are only seventy boys of this class in the whole island who are endeavouring to acquire, thro' this medium, an acquaintance with English. The same apathy seems to prevail on the continent. A letter was recently addressed to the Friend of India by a Mahomedan Student, who says:—"The superstitions of my countrymen have led me into a train of reflection, which though I have all the inclination to withhold from a sense of delicacy, I am impelled by a stronger motive to make known. It is a lamentable fact that few Mussulmans prosecute the study of English, or even have their children educated in it, because they erroneously think that an English education is the first step to the embracing of Christianity."—Friend.

TREATMENT FOR DYSENTERY, DIARRHEA, &c.

It may perhaps be thought that the leading columns of a daily journal is not the fittest place for a medical recipe; but one has come into our possession for the cure of complaints so frequent, and so often fatal in this country, that informed as we are of its extraordinary success, we do not hesitate to give it publicity. The following treatment is for dysentery, diarrhea, &c:—

"Take a common sized wine bottle cork, place it on a fork, and holding it in the flame of a candle, reduce it to powder. This must be done gradually as the whole cork will not consume at once. Scrape off the burnt surface until the whole be reduced to pulverised charcoal. If any particle escape the fire, discard it."

"Pour some water, say a wine glass full, or the same quantity of whey or tea, into a tumbler, then put in the burnt cork by degrees, and mix it well, and fill either wholly or in part the tumbler, with any of the above fluids, stirring well at the same time, and let the patient drink off the contents of the tumbler."

One cork of the above size reduced to powder constitutes a dose,—it may be necessary to take five or six more. Give a dose, every second hour, from the time you begin until the cure be effected.

There will scarcely be any effect apparent from the first dose, the second I have found to allay pain, I seldom found it necessary to give more than four or five doses, to effect a most complete cure—but climate and constitution may operate to render a greater number necessary.

I have in general given an ounce of castor oil, two hours before the first dose is administered, but have cured many without it and were the danger immediate I would not hesitate to increase the dose, say one and a half or two corks at first, without giving castor oil.

The patient must abstain from all stimulating drinks, such as wine, spirits, &c. and from all medicine, while under this course. I have cured patients of this complaint, who were turned out of the hospital to die. Children likewise have been cured, giving them half a cork at a dose.

The cork thus administered, will be found to be a powerful astringent without producing inflammation."—Cal. Star.

Missionary—Correction.—We are given to understand that the statement of the arrangement of Offices of the Church Missionary Society, consequent on the death of Rev. Mr. Bailey, extracted from the *Commentator* for June, and published in our last, (the same statement having appeared also in the *Colombo Observer* and the *Ceylon Herald*;) is not correct. We are informed that the Rev. Mr. Powell, as Financial Secretary, is stationed at Cotta, but that the Rev. Mr. Adley is the appointed President, and the Rev. J. F. Haslem, Principal of the Christian Institution at Cotta.

Rev. S. Hutchings.—A Letter from London dated 10th April, mentions that Mr. Hutchings left on the 27th for America, after a seven weeks stay in London.

Labourers from the Continent.—We are informed that 28,000 labourers have landed at Manaar since January; and they are still pouring into Ceylon from the opposite coast. One vessel of 25 tons, we are assured, brought 416 coolies! There were lately 2,000 waiting at Tallemanaar to cross, and at the same time they were arriving at the rate of 500 a week.—*Col. Obs.*

Dindigul, June 3.—Fourteen persons were bitten here by a mad dog, within the space of a few hours; some of them were badly bitten too. The animal was killed on the same day and an order issued for the slaughter of vagrant dogs.

OVERLAND INTELLIGENCE.

Overland Letters were received at Jaffna on the 20th inst. The most surprising intelligence received by this opportunity is the peremptory recall of Lord Ellenborough from the Governor Generalship of India by a unanimous vote of the Court of Directors, in opposition to the decided remonstrances of Her Majesty's ministers. The great majority of the Court of Directors being decided supporters of the present Cabinet, it is manifest that mere political motives have not influenced them in the step they have taken. The actual reasons for Lord Ellenborough's recall have not yet transpired; it is conjectured however, that one principal reason is, Lord Ellenborough's disregard of the directions the Court have sent out. His recall appears to have been in contemplation for more than a twelve month and has been deferred only by the opposition of the Government. In the House of Lords the

Duke of Wellington has condemned the conduct of the Court as an act of remarkable indiscretion; while on the other hand the public are called upon to suspend their judgment of the affair, until the correspondence on the subject is laid before them.—Sir Henry Hardinge is appointed Lord Ellenborough's successor.

The Chancellor of the Exchequer brought before Parliament his annual Budget, and showed that the actual receipts of the past year had exceeded his calculation by the sum of £2,700,000. The actual expenditure had also fallen considerably within the estimate, so that the actual surplus of receipts over disbursements for the year ending April 5, was £4,160,000. He calculated on a surplus for the current year of £3,146,000, and therefore proposed a reduction of duties on glass, vinegar, currants, coffee and marine insurances, amounting to nearly £700,000. He proposed to defer the consideration of the continuance of the income tax till next year.

TURKEY.

The Sultan, in answer to the demand of the English and French ambassadors, has engaged to prevent in future the execution of any Christian for abjuring Islamism. This is considered the most important diplomatic achievement in the annals of Turkey, being the death-blow to Ottoman fanaticism.—A conspiracy against the Government, in which upwards of 300 individuals were concerned, was lately detected at Damascus.—200 inhabitants of Hasbeyn, a village situate at the foot of mount Lebanon had abjured the Greek orthodox religion to embrace Protestantism.—The most frightful disorders still continue in Albania. By the last accounts a Turkish force amounting to 11,000 men, was shut up in Uscups by an Albanian army of 60,000.

On the 28th March the Porte put in execution one of those sudden and arbitrary measures not unfrequent in the East, but which in European countries would probably endanger the very existence of Government. When the post left on the afternoon of the 27th nothing was known of the steps which were to be taken on the following day. Towards the evening public criers went through the streets of Constantinople and its suburbs, ordering all Musselmans to repair early next morning to the mosques, when an imperial batti sheriff was to be read, the purport of which affected materially the inhabitants of the capital, and at the same time, advising Christians to keep within their doors till the afternoon. These forewarnings caused a general alarm, both amongst the Rayahs and the Frank population. They were supposed to be connected with the important question which had lately agitated the Porte, and the solution of which had created general ill feeling against Christians. A profound secrecy was maintained as to the intention of the Government.

On the morning of the 28th, the Musselmans collected each in the mosque of his quarter. Cavasses and soldiers paraded the streets, and compelled all those who lingered in them to accompany the crowd into the places of worship. When they had all been collected the doors of the mosques were closed. At the time, extraordinary measures were taken to prevent any resistance or disturbance. All the troops in the capital were under arms, and several vessels of war ready for service were stationed in the Golden Horn. An extraordinary number of cavasses and guards now entered the mosques and seized upon all the young, well-made, and unmarried men who are only resident in Constantinople. They bound them two and two, and conducted them on board steamers ready to receive them, in which they were conveyed to Halki, one of the Prince's islands which is uninhabited, and there landed. In this manner, according to the lowest account, 15,000, and according to general report, 30,000, were arrested. On the following day, a number of officers visited the island for the purpose of examining the men. 3,000, who had particular claims to respectability were sent back to Constantinople, whilst others, who, from physical defects or other causes were unfit for service, were ordered to return to their native places in the Provinces, and the remainder were enrolled in the army. When the women understood that their husbands and sons were thus being carried off, they left the harems, tore off the veils, and assembled round the mosques, uttering cries, and arming themselves with stones and sticks. Riza Pacha the Seraskier, had some difficulty in escaping, and even left in their hands one of the skirts of his coat. On some points, the troops were obliged to give way, and the persons escaped. All the Albanians, who were at Constantinople having got wind of the matter, hit on a mode of escaping from it. They got several coffins made, divided themselves into so many sections, placed their arms in the coffins, and every day funerals of Albanians were seen to defile through the streets of the city; four carried the coffin on their shoulders, the rest followed. They were allowed to pass, and, once outside the walls of Constantinople, they resumed their arms, and took to flight, and not a single one remained in the city.—A boy, who some time ago had been taken into the harem of a Bey in Constantinople, and compelled to embrace the Mahomedan faith, has been sent to Sir Stratford Canning, and one of the Greek girls whom the Turks at Brousa had tried forcibly to convert, has been given up to the patriarch. We may look upon these as the first fruits of the concession which the Porte has lately made to England and France.

Italy.—Cardinal Pacha, the senior member of the sacred College, died at Rome on the 19th April, in the 83th year of his age.—Some insurrectionary movements had been manifested in Sicily.—The Austrian garrisons of Ferraria and of Comacchio had been reinforced.—The son of general Nugent, Governor of Trieste, had been arrested; and at Malta the son of the Austrian admiral, who had identified himself with the Italian insurgents had been obliged to flee from the island. An attempt had been made to assassinate the king of Naples.

Spain and Portugal continue in a most unhappy state of insurrection.

UNITED STATES.

Numerous political meetings were being held preparatory to the next Presidential election, which occurs in December. Mr. Henry Clay and Mr. Van Buren are the opposition candidates for the Presidency.

In Congress, the annexation of Texas to the union and the occupation of the Oregon territory were the principal subjects of interest. Mr. Webster had publicly denounced the former, as a project likely to prove injurious to the stability of the United States. The debates on the Oregon question were marked by a virulent hostility to Great Britain on the part of some of the speakers. On a division, however, in the senate, on the question of giving notice to Great Britain of a

wish to terminate the convention by which both countries hold joint possession of the Territory, twenty-eight were in the opposition, and eighteen in favor of it. Mr. Calhoun, the new secretary of state, is said to have accepted office solely for the purpose of bringing the Oregon and Texas questions to a pacific conclusion. It was currently reported that the British ambassador, Mr. Packenham, was instructed to give up the Oregon on condition of his obtaining a modification of the Tariff.

A steam boat collision took place at Old river, near New Orleans in the night, by which one boat immediately sunk, and about 80 persons were drowned.

கற்பற்றித்தமானுக்கர்களுக்கு.

உங்கள் எசமான்கள் உங்களில் நன்மைபிக்கைவைக்கவும். உங்கள் சீவிய நாட்களில் நீங்கள் படிப்படியாய் உயர்ந்துகொள்ளும்படிக்கு ஸ்திரமான அஸ்திரபாரத்தைப் போடவும் நீங்கள் விரும்புகில், உங்கள் எசமான்களுக்கு நீங்கள் உண்மைவாக்களாயிருக்கவேண்டியது. இவ்வூர்ப்பிறந்த வேலைகாரர் நிசல்தரல்லவென்றும் அவர்கள் எசமான் அவர்கள் முக்தாவில் இராதகாலங்களிலே தம் நயத்திற்காகத் தம் எசமான்கள் நயத்தைஅவர்கட்கொண்டவொருவன் கொஞ்சங்குறையைப் பொன்னுக்குச் சமாளமாயிருக்கிறான். ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட நெறியுள்ளவன் கிடைப்பது பிரயாசம். இவ்வூர்ப்பிறந்தவர்களுடைய நடையென்னும் ஒட்டத்தைப் பார்த்தால் அது ஒடுகிற வளத்தைவிட்டுக் கூடியவையெல்லாம் கொண்டு மறற்புறமாய்த் திருமலியோடுகுது. ஆனாலும் பொய்யும் புரளியும் கபடமும் மடிப்புக் கள்ளக் கைக்கூலி வாங்குதலும் அவர்களுடைய பிரயோசனம். அப்படியிருந்தும் மெத்தக் கொஞ்சப்பேர்மாத்திரம் கிரேஸைதராயிருக்கத்தெண்டிக்கிறார்கள். தெண்டித்துமென்னை பொய்யும் புரளியும் அகடலிக்கொண்ட நசாரமே இவ்வூரர்களின் குடிக்கொண்டிருக்கின்றது. கிவபேர்யாதொரு நோக்கமுமில்லாமல் எடுத்தாப்போலே புரளிபேசி வருகிறார்களென்ப தெமக்குப் பலமுறையுந் தெரியவந்தது.

பொய்ப்பெரும்வழக்கம் இவ்வூரர்களின் கிறுபிராயத்திற்குட்டுக்கொண்டபடியால் அதை நீக்குவது மகாபிரயாசம். பிரயாசமாயிருக்கிறும் அப்படிக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டியது. உங்கள் உத்தியோகத்தில் இருத்தினவர்கள் உங்களைக் கணம்பண்ணவும் நம்பிக்கைகொள்ளவும் வேண்டுமென்று விரும்புவீர்களாகில், சத்தியத்தைக் கணம்பண்ணவும் அந்தை நெசிக்கவும் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். "அவன் எப்பொழுதும் உண்மையைப்பேசுகிறான்" என்பதில் அவன் தன் சாமாத்தியத்துக்குத் தகுந்த அளவு நல்ல கணிசமான உத்தியோகத்தைப் பெறுவதற்கேதெயொரு கிரேஸைத்தனைத்தைக் காட்டும் அந்தாட்கிப்பத்திரமாய் இருக்கின்றது. இக்காலத்தில் இவ்வூரில் எக்கேபார்த்தாலும் ஒருவரை யொருவர் மடிப்புப்பண்ணுகிற எண்ணங்கள் உண்டுபட்டிருக்கிறபடியார் சத்தியமானது செப்புக்காகக் கஞ்சுள்ளே பொற்காசுபோலவும் இருத்தினத்திற்குள்ளே வைரத்தினத்தைப் போலவும் இருக்கின்றது. ஒருவன் அதுதனமும் உண்மைபேசுவருவாளுகில், அவன் எப்பொழுதும் உத்தியோகத்தைப்பெற்றுக்கொள்ளுவான். உத்தியோகத்தை மாத்தரமோ இல்லை. அத்தலும் உத்தமமாயிருக்கப்பட்ட கனத்தையும் இவன் நானையவானென்ற பேச்சையுஞ்சங்கையையுந் தன்னைசமானிடத்திலிருந்துபெற்றுக்கொள்ளுவான். உத்தமலியென்ற உத்துக்கமான செயலிலும் அவன் தனக்குச்சரிவந்த உத்தியோகலதரினும் அவன் பெரிய உத்தியோகத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதன்மற்றி அதிக சாமாத்தியமுள்ளவரையும் வருவான். உங்களில் ஸ்திரமான சத்தியநெறியில்லாத காரணத்தினாலே நீங்கள் உத்தியோகத்தில் பெம்பட்டவர்களாகாதபடிக்கு அதொரு பெரிய தடக்காயிருக்குது. சத்தியமில்லாதபோகில் உங்களில் வைக்கும் நம்பிக்கையும் குறைச்சல். பின்னை நம்பிக்கையல்லாதபோகில், உங்கள் உத்தியோகம் எவ்வளவு கணங்கொண்டதாயிருந்தாலும் அது முறித்தபலுக்கும் பொருத்தவிட்டகாலுக்குச் சமாளமாயிருக்கும். ஆனாலும் நல்லபலும் நல்லகாலுமில்லாதிருந்தால் முறித்தபலாலும் பேசலாம். பொருத்தவிட்ட காலாலும் நடக்கலாம். ஆண்டவனுக்குப் பயப்படுமப்பமும் அவரெம்மைக் கணக்குக்கேட்பாரென்ற உணர்ச்சியுமெம்மில்லாதபோகில் சத்தியத்தைப்பற்றியிருக்கும் அன்புக் களமும் எம்மில்லைப்பெட்டாம். ஆண்டவனுக்குக்கி அவர் கற்பனைக்குக் கீழ்ப்படிவதே மனிதன்செய்யவேண்டிய கடமையென்று சாலோமோக்கொன்ன பழமொழியெவ்வளவு காத்திரய்கொண்டது.

சோதனைச் சமாசாரம்.

பத்னேஸ்தீர்க் கழிநெடிடி யூசிரிய வ்ருத்தம்.

சீர்கொண்ட நிலமுதற் பொருளொரைந்தாய்ப்பரவுகின்ற மயசொருபமாளுேன் நிதிக்கொண்டலணையருகடொழுதிடும்பண்பரடி கிரமிசைக்கொண்டரண்பார்திருந் தருவத்திலவருகுரிசிலம்பலவாணசெவ்வன்வலத்துதித்த—தார்கொண்டருவணையணி அருளம்பலக்குருகுரிபித்தகழிகமதனிற் றகைக்கொண்டகிதுவர்க்கு விதிக்கொண்டகலைகன்பலவறறவுணர்ந்துதிடணர் தரைக்கொண்டலிசைமண்டுருவரடிபுதிசெய்ததையகொண்டுவருபுதிருபம்—நீர்கொண்டபடிவிக்ணநிவதனிள்முதியோர்கணிலைகொண்டவனவினியோர் நிறைக்கொண்டவுள்ளத்தகிலமுனித்தவொருநிமலணைப்பரவுதுதியோர் திகரற்றகலைபவவுணர்ந்தமதியே ரெவருநெடிதுவந்தினிதுகாண்க—பார்கொண்டவுத்தமகுரோதியாண்டானியுபத்திரண்டார்த்தேதியிப்பன் னுமித்தன்மகழகத்தினிற்கற்றுவருபாலகர்படித்தகலையின்பீரீட்சைகாணிபவரும்படியிகத்தாழ்மையொடுபன்முறையுமவேண்டிவருமே.

மாணுக்கர்குறித்து நூன்முறை.

திருவளருடுவவவாழ்சீரருளம்பல-மகிபன்ருபித்து மகிழறச்சாலையிலாதிவகுபுனீலாதுமாணுக்க—ரோதுந் தமிழ்க்கலையுரைத்திமுந்ருடா—மணிநிகண்டுரை திரு வள்ளுவர்குறளொடு—நன் னூல்கணக்குநாலடிதஞ்சை-வாணனகோவைவைத்தியவிளக்கம்—பூமிசாலதிப்புவியூர்த் தாதி—பழுததுசீர்பெறும்பாரதார்த்தம்பிற—விரண்டாமவகுப்பினிங்கியய் நமாணுக்கர்—முடிவரோதுங்கலைமுன்சொனிகண்டு—மறைமசையந்தாதிவைத்தியவிளக்க—மிலக்கணச்சுருக்கவினுவைடகுறளென்—டைததார்த்தமென நவின் துளபிறவு—முனைருமவகுப்பினிள்மொழியுமாணுக்கர்—நால்வர்பயில்வன நாலடிக்கணக்கு—முன்சொனிகண்டுரை முத்துக்குமாரசாயிபின்னைத்தமிழ்சானலைவெண்பா—வைத்தியவிளக்கம்வாசித்தல்பாரதம்—நாமவகுப்பினிளுவவர்கற்போரவர்—கற்பவைநிகண்டுரை கணக்குத்திருக்குறள்—வைத்தியவிளக்கம்வள்ளுவமலை—வாணன்கோவைபொன்வண்ணத்தந்தாதி—டைததபயிற்சியுநலினுங்கலையே—யைந்தாமவகுப்பினிவாழ்முன் துமாந்—கற்பவர்கற்பவை கணக்குவைத்திய—மண்டலவனிகண்டுமுருதூர்த் தாதி—வாசித்தனயிடதமற்றவாருவது—வகுப்பின் மாணுக்கருமற்றதன் ரொகையே—கற்பவைநிகண்டுக்குவைத்திய—வைத்தியமேழாம் வகுப்பின் மாணுக்கர்—தாண்மக்குடாமணியே னுநிகண்டேதிரு—வள்ளுவமலைவைத்தியமோதுப—வெட்டாமவகுப்பின்பனிருவரோதுங்கலை—வைத்தியஞ் சூடாமணிகிண்டாத்தி—சூடுவெண்பாவலை சொன்னவைவகுப்பிற்—பதினேந்துபேரவர்படிபவைநாலடி—மாட்சிசெருந்திருவள்ளுவமலையே—பத்தாமவகுப்பின் மாணுக்கர்—பன்செருவார்—வாசித்தநாலடிவள்ளுவர்குறளே—பதினொருமவகுப்பின்பனிசெருவார்—வாசித்தனன்னெயி வள்ளுவர்குறளே—துவாதசவகுப்பினுத் துவாதசம்மே—அரிவரியாகுமவர்கற்புதுவே.

மனிதர்.

வடக்கத்தையறி கூலிக்காரர்—இறகிட்ட தைமாதத்திற்குப்பிறகு, உஅது கூலிக்காரர் வடக்கே இருந்து மன்னூரில் வந்திறங்கனாகள். இன்னும் வெகுபோர் இவங்கைக்கு வருகிறார்கள். வேறொரு தொணியில், சாய்க்கூலிக்காரரேறி வந்தார்கள். இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே தலைமன்னூரில், உது. போர் வந்திறங்கினார்கள். கூலிக்கார கிழமைஒன்றுக்கு, ஞா. ப்பரவவுக்கு வந்துவந்து குவிக்கிறார்களென்று தெரியவந்தது.

தீண்டிக்கல்.

சிறிது மணித்தியால்களுக்குள்ளே தீண்டிக்கல்விரிபகிளவு போர் ஒரு விசர் நாயினுற் கடிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களிற்கிவர்பிழைப்பதரிது. அன்றைக்குத்தானே அந்தவிசர் நாயைக்கொன்றுபட்டதுமன்றி, இங்குமங்கூர் திரிகிற நாய்களைவலங்கொல்லப்பட்டவேண்டுமென்றொரு கட்டையுமுண்டாயிற்று.

கோயம்புத்தூர்

கோயம்புத்தூரில் இருக்குவ குருமார் எழுதிய கடித்தந்தாலறிய வந்ததென்னபெனில், அங்குள்ள பரதேசிகளில் இரண்டு பிரிவெரு நாளாய் அனேக பரிசுத்த ஸ்தலங்களெல்லாம் அலைந்து திரிந்து ந. தங்கன் மனத்திற்குச் சமாதானங்காணாமல் இப்பொழுது கிறிஸ்து நாதரிலே அனைக்கண்டடைந்து தாங்கள் அணிந்த காலிவஸ்தியங்கையுட உருத்தாரட்சமாலே முதலியவைகையுட்களைத் துவி

ட்டு வேதாகம போதனைக்கமைத்து சொஸ்த புத்தியுற்றோராக்ளென்று கேள்விப்பட்டோம்.

வம்பாய்.

சளம். பட்டாளஞ்சிந்து தேயத்திலே போயிருக்கும் பொருட்டுவம்பாய் வழியாய்ப் போகும் பொழுது, அவர்களிற்கிவர் சதியோசனைபண்ணினகில அஞ்சுள்ளசேனாதிபதியவர்கள் அவர்களை அழைத்து விளங்கி அவர்களில ஏழு பேரைச் சுட்டுப்போடும்படியாய்த்தீர்த்தார்கள். ஆனால் இரக்கமாய் அவர்கள் ஆறுபேருடைய தீர்ப்பை மாற்றி அவர்களை இரண்டேருடத்திற்குப் பிரதேசத்திற்கு ஏற்றி அங்கே கடின ஊழியஞ் செய்யும்படி தீர்த்தார்கள். ஆனும் அவர்களில் ஒருவனைக் கன்னனூரிலே சுட்டுப்போட நியமித்திருக்கிறார்கள்.

சீனம்.

சில நாட்களுக்கு முன்னே சிறீ. ஜி. மறையென் னூர் துரையும் (Sir E. Murray) வேறு சில இங்கிலீஸ்காரருமாகக் கொங்கொங்கிலே கப்பலேறிப் போணியோவென் னூர் தீவுக்கு வருகையில் அங்கிருந்த சலுத்தானும் அவன் சனத்தாரும் இவர்கள் பேரிஸ்லிமுத்து மறையென் னூர் துரையையும் அவருடனே வந்த வேறகேரையுங் கொன்றுபோட்டார்கள்.

வம்பாயிற் பார்ப்பாரக்கட்சி.

“ஞாலேதயம்” என்ற சமாசார பத்திரிகையினால் அறியவந்ததென்னவெனில்—சிறிபதிஷேஷத்திரியென் னும் பிராமணன் சைவ சமயத்தை விட்டுக் கிறிஸ்து சமயத்தைத் தழுவிக்கொண்டும் பிற்பாடு நாய்தான் கக்கினைத்தின்றமாதிரி திரும்பவுஞ்சைவசமயத்தை மேற்கொண்டபடியால் அவனைச் சாதிப் பிராமணனுக்கு வது முறையோ முறையீனமோவென்ற கேள்வியைப்பற்றிப் பிராமணர்க்கினிருக்கியாய்ப் பிரிந்து கட்டிக்குக்கட்சி வாதம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவனைச் சாதிக்குட்கோர்த்துக்கொள்ளலாமென்று சொல்லுகிறவர்கள் அறிவாளிகளுமுதாரத்துவமுள்ளவர்கள்—சேர்க்கக் கூடாதென்று தடைபண்ணுபவர்கள் பிடிவாதம் விடாத நூட்டுப்பத்திக்காரர். இதைப்பற்றி உதாரத்துவமுள்வர்களிலொருவரும் “பிரபகம்” என்றபத்திரிகையைய நடைத்துயவரும், மற்றம் கட்டியார் சகலவத யார்க்கந்தையும் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவர்களென்றும், சாஸ்திரத்திலும் பரவணிப்பட்ட வழக்கமே மேன்மையுள்ளதென்றதாகப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறார்களென்று அவர்களைக் குறித்துச் சாட்டுகிறார். இன்னும் அவர் சொல்லுகிறதாவது—வழக்கம் பிரதான காரியத்தான்—வதவ் கூறியபடிய பிராமணர்கள் கோவைபூர் ஸ்திரி வீட்டிற் கிரியாங்கங்களைச் செய்யவேண்டும். ஏனென்றால், அதுவே வழக்கம். வழக்கம் நின்ற போதும் என்பதைப் பற்றியும் நாமெல்லாருங்கூடி ஒரு வழியைப்பிடித்துப்போகில் அவ்வழி சீக்கிரம் வழக்கமாய்ப்போம் என்பதை யும்மடையார் அறியாதுபோகிறார்கள் என்றும் மற்றம் கட்டியாரைப் பழித்து நகைக்கிறார்கள். இப்போ இதைப் பற்றிச் சகல இடங்களிலும் இருக்கப்பட்ட ஆழ்ந்த அறிவுடையோர் கேட்கவேண்டிய கேள்வியொன்றுண்டு. என்னவானால்—தார்க்கத்தோட்டுத்த எவ்வழக்கமுத்தம்முற்றதென்றும் எவ்வழக்கம் உத்தமம்முற்றதென்றுத்தான். இதைப் பற்றிச் சனங்கள் அறியாதுபோகிவப்படிச் செம்மையானதைச் செய்வார்கள். இது காரியத்தைப் பற்றி ஒருவர்தொருவர் நாய்களைப்போலேசண்டையீட்டுக்கொண்டு வாதுகிழைவர்களிடத்தில் நற் போதனையை எப்படி அடையக்கூடும்? ஐயோ! வழிகாட்டிகள் அந்தகராணு எல்லாரும் ஒருமிக்கக் குழயில் விழுவார்களே.

இப்படியே மேற்கொல்லிய பிராமணனைச் சாதியிற் சேர்க்கக்கட்சிக்குக் கட்டிவிடுகிறார்களெனில், அவனைச் சேர்க்கலாமென்று ஒருகட்சி சொல்ல மறு கட்டியார் சேர்க்கக்கூடாதென்று பிடிவாதம்பண்ணுகிறார்கள். இவ்வீதமாய் ஒருவருக்கொருவர் சமத்தியாதோவாதால், கட்டிக்குக்கட்சி பொய்களை விரைத்திருக்கிறார்கள். எப்படியெனில், அவனைச் சேர்க்கக்கூடாதென்று வாதுகி கட்டியாருக்குப்பாதிரிமார், ஞா. ஞாபுக்கொடுத்து மறித்துப்பாட்டார்கள் என்று அவனைச் சேர்க்கலாமென்று வாதுகி கட்டியார் சொல்லுகிறார்கள். ஆகிலும் அவனைச் சேர்க்கலாமென்று வாதுகி கட்டியாருக்குக் கோவணமேந்தார் இர்த்து மதத்தின் தூய்மையை அழக்கவென்றெண்ணி, உது. ருபாக்கொடுத்து மறித்துப்போட்டார்கள் என்று சேர்க்கக்கூடாதென்று வாதுகி கட்டியார் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

THE OBSERVER—No. 6.

The Guru and Catechist.

One day, I was standing under a tree with a Guru, who had a cup of sacred ashes in his hand, from which he gave out from time to time to passers by. Soon a Catechist with whom he was acquainted came up, and addressed him respectfully. The Guru, on this, took some ashes from his cup and offered him. The catechist refused it, saying, we make no use of such things, and inquired of him if he was acquainted with Christianity. He replied rather angrily, "If you are a Christian, I should not talk with you." "As you please," answered the catechist, "but if you will hear me, I should like to talk with you about Christianity." "No," he sharply answered; then holding out his hand, he scattered the ashes he had offered him, on the ground.

On seeing this, the catechist spoke: "Sir, why do you scatter the holy ashes? As I did not touch them they cannot be defiled; and your books pronounce it a great crime to waste the smallest particle of so sacred a substance.

"But this is defiled by your presence."

"No; it cannot be that my presence can alter the character of a substance, so very sacred and powerfully efficacious as this is said to be and you must be greatly guilty for what you have done. Do not your books teach that when the smallest portion is accidentally spilt, it must be atoned for by washing the ground where it fell with the blood of him who spilt it? and if such a penalty is awarded when it is accidentally spilt, how much greater penalties should be awarded to you for having wilfully wasted it?"

At this, the by-standers laughed, and the Guru only stared; he said nothing. One then asked him: "Is it written so in your books?" He replied ambiguously: "You can think so."

The Catechist then resumed his remarks: "If you believe in the virtue of ashes at all, you must believe in every foolish thing that is said of them in your books. Because, the same books that relate these foolish stories of the virtue of ashes, are the authority by which ashes are considered worth using. In one of your books it is related in praise of holy ashes—that on a certain occasion, a dog having lain on some sacred ashes, as he was driven away, ran over the body of a person sleeping near by, who, in consequence of the virtue thus received was raised by Siva at once to heaven—being too perfect a character to live on earth. We are not told what became of the dog; but it is to be presumed if the track of the dog was enough to raise the man to heaven, then the dog himself who had lain on the ashes went to a higher heaven, perhaps even to Siva's own bosom. Now, can you believe such stories as this? But if you reject this, then you should reject the books altogether.

You will find no such ridiculous stories in the statements of Christianity. By them we are taught that the way to heaven is by repentance of sin and faith in Jesus Christ, and that all other ways are false and lead to hell."

கண்காணி—சும். இலக்கம்.

காரியக்குரு—காரணக்குரு.

ஒரு நாள் ஒரு குருக்கள் வழிப்போக்கருக்குத் திருநீறு கொடுத்துக்கொண்டொரு மர நிழலிலே நின்று. அப்போ நானும்மேகை நின்றேன். உடனே குருக்களோடேபழகின ஒரு வேட்புகிரை கிவந்து அவரைத் தெண்டனிடக் குருக்கள் செப்பிலிருந்த திருநீற்றை எடுத்து உபதேசிக்குக் கொடுக்க அவர் நாங்கள் திருநீறு பூசுவதிலை—எனக்கதுவேண்டாமென்று சொல்லி ஐயருக்கேதுங்கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பற்றித் தெரியுமாவென்றார்.—அப்போது குருக்கள் கோபுக்கொண்டு—நீ கிறிஸ்தவனானால் நான் உன்னுடன் பேசப்படாது என்று. அதற்கு உபதேசியார்—அது தேவரீர் கித்தம்—ஐயா கேட்குமேயாகிறீ கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பற்றித் தங்களுடன் பேச விரும்புகிறேனென்றார்.— இல்லை, இல்லை—நீ என்னுடன் பேசக் கூடாதென்று சொல்லி உபதேசியார் வேண்டாமென்ற திருநீற்றை நிலத்திலே கிதறிவிட—உபதேசியார் அவரைப் பார்த்து—ஐயா—திருநீற்றையேன் கிதறிவிட்டீர்—நானதைத் தொடவில்லை. ய—இப்படிப்பட்ட திருப்பொருளிலெள்ளவைவென்கிலும் விணறிப் போக்குகிறது பெரிய தோஷமென்று உம்முடைய ஆகம நூல்கள் தானே போதிக்கின்றன. பின்னை ஏன் திருநீற்றைத் தரையில் எறிந்தீரென்றார். அதற்குக் குருக்கள்—நீ அச்சத் திருநீற்றைக் கண்டபோதே அது தீட்டுப்பட்டதென்றார். அதற்கு உபதேசியார்—இல்லை, ஐயா—அப்படியிருக்கமாட்டாது—பரிசுத்த திருப்பொருளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற திருநீற்றை நான் கண்டாப்போலே அதற்குள்ள திருவிவட்சணம் மாறமாட்டாதே—நீர் செப்ததற்காக நீர் பெரிய கம்மத்தை யடைய வேண்டும். ஏனென்றால் படிப்பட்ட திருவுருவிலெள்ள அபு பட்டுக்கென்கிலும் கை மோசமாய்ச் சிதறுண்ணும் போது அ

தைச் சிந்தினவனுடைய உதிரத்தால் அது விழுந்த தரையைக் கருவிலுல்லாமல் தோஷம் பிராயச்சித்தமாகாதென்றும்முடைய ஆகமங்கள் போதித்திருக்கப் பின்னை—திருநீற்றைச் சிந்தவேண்டுமென்ற சிந்தனையைக்கொண்டு சிந்தின உம்முடைய சனமத்துக்காக நீர் மிகுதியுந் தண்டனைப்படவேண்டியது. இப்படி உபதேசியார் பேசினதைக்கிட்ட நின்றவர்கள் கேட்டுக்குலுங்க நகைக்கக் குருக்கள் ஏறியவர்தினார். அப்போ ஒருவன் குருக்களிடத்தில்—உபதேசியார் சொன்ன பிகாரம் தங்களுக்கமங்கனிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதாவென்றான்—அப்போ குருக்கள் இரூபப்பினாய்—மறுமொழியாக—அதற்கென்ன நீ அப்படியினைத்துக்கொள்ளேன் என்று.

அப்பொழுது உபதேசியார் சொன்னது—நீங்கள் திருநீறு மேன்மையுள்ளதென்று எம்புவதுண்டானால், பின்னை நீங்கள் திருநீற்றைப் பற்றி உங்கள் ஆசம நூல்களில் கூறியிருக்கும் அனத்தமான ஒவ்வொரு காரியங்களையும் நம்பவேண்டியது.—ஏனென்றான்—திருநீறு மேன்மையுள்ளதென்ற பயித்தியமான கதைகளை உங்களுக்குப் போதிவிட்கிற அந்நூல்களைப் பிடித்துத்தானே நீங்களுக்கு திருநீறு பூசுவருகிறீர்கள். திருநீற்றின் மேன்மையைப் பற்றி உங்கள் ஒருவனுடைய ஆயுள் முடிவிலே இயமதருமராசா அவனைக் கொண்டுவந்து நரகத்திற் போடும்படி தூதர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் வருகிற சந்தர்ப்பத்தைக் கண்டு அவனுடைய வீட்டுக்கு முன்னே குப்பையிற் சாம்பலிலே புரண்டு கிடந்த ஒரு நாப் பயந்தெழுந்து சாகக்கிடந்த அவனுடைய மாப்பிலுந் தலையிலுந் மீறியித்தித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது அந்த நாயின் காலிலே ஒட்டியிருந்த சாம்பல் அவனுடைய மாப்பிலுந் தலையிலும் நெற்றியிலும்பட்டிருப்பதைக் கண்டு இயம தூதர்கள் கிட்டப்போகப் பயந்து விலகி வந்துவிட்டார்கள். உடனே சிவகண்டங்கள் வந்து அவனைக் கைலாசத்திலே கொண்டுவந்துவிட்டுத் தினார் களென்று சிவ புராணத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது. நாய்க்கென்ன சம்பலித்ததென்று தெரியாது. ஆனாலும் நாய் போன வழியாய் ஒருவன் நடந்து மோட்சம்போயிருக்கிற பின்னைக் குப்பை மேட்டிலே கிடந்து சாம்பலிலே புரண்ட நாய் பெரிய கைலாசத்துக்கல்லோ போகவேண்டும்! ஒரு வேளை அந்த நாய் சிவனுடைய மடியிலே போய்த் தொற்ற ஏறியிருக்கவுந் கூடும்! இப்படிப்பட்ட கதையை நம்பக்கூடுமோ? இக்கதை பொய்க்கதை என்று எண்ணுகிற அக்கதை சொல்லிய ஆகமத்தை யுந் திரஸ்கார ம்பண்ணவேண்டியது.

கிறிஸ்துமார்க்கத்தில் இவ்வத நகைப்புக்கிடமான காரியங்களையும் காரணமாட்டீர்கள். பாவத்தை விட்டுக் குணப்பட்டுக் கிறிஸ்து நாதரில் வகவாகிப்பதே மோட்சத்துக்குப் போகிற வழியென்று ம், மற்ற வழிகளெல்லாம் அசத்தியமும் நரகத்துக்குக் கொண்டு போகிறவழிகளென்றுக்கிறிஸ்துமார்க்கத்திற்குப்படிபட்டிருக்குது.

[For the Star.]

உத்தியோகநியமீதம்.

On the Appointment of Rayarratina Mudliar as Maniagar and Deputy Coroner for Jaffna.

இதை வாசிக்கிறவர்களுக்கு நாய்கள் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அறிவிக்கிறதாவது—இராயதெற்றின முதலியார் துரையென்கிறவர் யாழ்ப்பாண மாகாணத்துக்குச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாணப் பகுதியென்ற மழைக்கப்படுகிற இடங்களுக்கு மணியகாரனாகவும் ஒத்தாரைசக் கொறுனரென்ற உத்தியோகஸ்தாராகவும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைபரத்தை இப்போ நெடுங்காலமாகக் காத்திருந்ததாகவும், இன்னும் இந்த ஊர்ப்பிறந்தவர்கள் இப்படி ஒரு நிலைபரம் இவருக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்ற பிரியமும் மனத் திருத்தியுந் கொண்டிருந்ததாகவும் கானவருகிறது.

இராயதெற்றின முதலியார் தனது ஊர்ச்சேனங்களால் தாமுமைப்பகுதியையுடைய ரென்கிறதிற சற்றுந் குறைவில்லாதவராய் இருக்கிறார். இன்னமும் இவர் சங்கிக்கப்பட்ட தக்கவருமேன் குவத்தினுந் பத்தியானவருமாய் இருக்கிறார். ஆனதினால் இவர் இப்போ கையேற்றுக்கொண்டிருக்கிற புதிதான உத்தியோகத்தின் கடைமைய அதிக சாக்கிரதையுடனையும் உண்மையுடனையும் வட நாடுபற்றின் ஏசன்முத் துரைக்குந் குடி சனங்களுக்குந் திருத்திகொள்ளும்படி நடப்பிப்பா—ரென்கிறதிற சற்றுந் சந்தேகமில்லலை.

POET'S CORNER.

MIDNIGHT MUSIC.

[By Mrs. Sigourney, suggested by the anecdote of Rev. Geo. Herbert, given below.]

WHAT maketh music, when the bird doeth hush its merry lay?
And the sweet spirit of the flowers hath sigh'd itself away?
What maketh music when the frost enchains the murmuring rill,
And every song that summer woke in winter's trance is still?
What maketh music when the winds to wild encounter rise,
When ocean strikes his thunder-gong and the rent cloud replies?
While no adventurous planet dares the midnight arch to deck,
And in its startled dream, the babe doth clasp its mother's neck?
And when the fiercer storms of fate do o'er the pilgrim sweep,
And earth-quake voices claim the hopes he treasur'd long and deep,
When loud the threat'ning passions roar like lions in their den
And vengeful tempests lash the shore—what maketh music then?
The deed to humble virtue born, which nursing memory taught
To shun a boastful world's applause, and live the holy thought,
This builds a cell within the heart amid the weeds of care,
And tuning high its heaven-struck harp, doth make sweet music there.

ON THE CAVE-TEMPLES OF INDIA.

(By Mr. Fergusson.)

This gentleman, who has travelled over a great part of India as an artist and antiquarian, has had advantages which have fallen to the lot of few in examining these mysterious relics of antiquity. Mr. Fergusson divides all the cave-temples of India into five classes. The first or most ancient of these he terms the *Vihara*, or monastic caverns. These, though one in object and arrangements are very various in execution. In the simplest instances they are natural caverns somewhat enlarged and improved by art; in more elaborate examples they are extended to a square cell, with a porch; and lastly to an extensive hall, supported by masonry columns, surrounded by cells for the abode of priests, and having opposite the entrance a deep recess or sanctuary, in which are usually placed statues of Buddha and his attendants. By far the majority of Buddhist excavations are of this class; and the most splendid of these are at Ajanta; there are also fine specimens at Ellora and Salsette.

The second class is that of the *Chaitya* caves. These are the temples of Buddhists, and one, at least, is attached to every set of caves in India. The plan and arrangement of all these is exactly alike; and unlike the *Viharas*, the oldest differ in nothing from the most modern, except in size. They have all an external porch, an internal gallery over the entrance, and a nave or centre aisle, at least twice as long as broad, covered by a vault, with a semi-dome over a *chaitya* or *daghope*. The whole interior is surrounded by a narrow aisle, separated from the nave by two masonry columns and roofed. The most perfect *Chaitya* cave in India, and in Mr. Fergusson's opinion the most ancient, is that at Carlee.

These two classes comprise the Buddhist caves. The third class are the Brahminical caves. These are copies of Buddhist *Viharas*, and until closely examined, appear as though they were Buddhist caves appropriated to Brahminical uses. A nearer acquaintance, however, shows much difference in detail. They are moreover, never surrounded by cells, the monastic state not being adopted by the Brahmins; and the walls are sculptured, and never painted as in the *Vihara* caves. The finest specimens are at Ellora and Elephanta.

The fourth class are not properly caves: they are imitations of built-temples; and as the rock they are cut from is usually higher than the temple itself, they look as though they were built in pits. Thus they can never be seen properly, and have an insignificant appearance. They are in worse taste than either of the classes mentioned, although of considerable interest to the antiquarian. The far-famed *Kylas* at Ellora is of this class.

The fifth class are the *Jaina* caves, which, unless it comprehends *India Subha* group at Ellora,—a matter of some uncertainty,—contains but few specimens, and these of small importance. They consist of a number of colossal figures cut in the rock, and sometimes, but not always, with a screen left standing before, thus constituting a chamber. The sculpture is rude, and in bad taste.

In connection with this subject, Mr. Fergusson made some remarks on the religions of India. He is of opinion that previous to the appearance of Sakhyamuni, in the sixth century before Christ, there existed in India a Brahminical religion, a sort of fire worship, very different from modern Brahminism; and that contemporary with it, there was a Buddhistical religion, differing but little from it. Kings and people went from one to the other without difficulty or excitement, and in the descriptions left by the Greeks, and in native records, we find it difficult to distinguish between them. He is also of opinion that from the period of Asoka, B. C. 250, to the fifth century of our era, Buddhism was the prevailing faith of Northern India, while Brahminism ruled in the south, and that during this participation of territory that polytheistic Brahminism was elaborated which now prevails throughout India. He concludes that the earliest cave-diggers of India were Buddhists, who were afterwards imitated by the Brahmins; and as to their antiquity, that none are so old as the date of Asoka.

ANECDOTE OF THE REV. GEORGE HERBERT.

The Rev. Mr. George Herbert, in one of his walks to Salisbury, to join a musical society, saw a poor man, with a poorer horse, who had fallen under its load. Putting off his canonical coat, he helped the poor man to unload, and raise the horse, and afterwards to load him again. The poor man blessed him for it, and he blessed the poor man. And so like was he to the good Samaritan, that he gave him money to refresh both himself and his horse, admonishing also, 'if he loved himself, to be merciful to his beast.' Then coming to his musical friends at

Salisbury, they began to wonder, that Mr. Geo. Herbert, who used to be always so trim and clean, should come into that company, so soiled and discomposed, yet when he told them the reason, one of them said, that he had 'disparaged himself, by so mean an employment?' But his answer was, that the thought of what he had done, would prove music to him at midnight, and that the omission of it, would have made discord in his conscience, whenever he should pass that place. 'For if, said he, I am bound to pray for all that are in distress, I am surely bound, so far as is in my power, to practise what I pray for. And though I do not wish for the like occasion, every day, yet would I not willingly pass one day of my life, without comforting a sad soul, or showing mercy, and I praise God, for this opportunity. So now let us tune our instruments.'

AN ALPHABET OF SHORT RULES WELL WORTH REMEMBERING.

Attend well to your business.	Never profess what you do not practise.
Be punctual in all your payments.	Occupy your time in usefulness.
Consider well before you promise.	Postpone nothing that you can do now.
Dare to do right.	Quarrel not with your neighbour.
Envy no man.	Recompense every man for his labour.
Faithfully perform your duty.	Save something against a day of trouble.
Go not in the path of vice.	Treat every body with kindness.
Have respect for your character.	Use yourself to moderation.
Infringe on no one's right.	Villify no person's reputation.
Judge not that ye be not judged.	Watchfully guard against idleness.
Know thyself.	Xamine your conduct daily.
Lie not, on any consideration.	Yield to superior judgment.
Make few acquaintances.	Zealously pursue the right path.

INVOCATION OF SAINTS.

When Dr. Barnes, a Lutheran, was condemned to the flames on account of his religious scruples in the reign of Henry viii. he discussed theological questions even at the stake; and as the dispute between him and the sheriff turned upon the *invocation of saints*, he said he doubted whether the saints could pray for us; but if they could, he hoped in half an hour or so to be praying for the sheriff and all the spectators.

ஆடி மாதம்.

சாதி மா ஆடி மா. வசு. திக. முதல் ஆவணி மாத. யுக திசு. வரை.

Er. Date	திருக்கூறு	வாரம்	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்.	கரணம்.				
14	க	ஞா	தி	நகூ11	சு	நூ11	வி	ஞூ 111	வி	க
15	உ	தி	பு	சுந11	*	நகூ	அ	ஞூ	சு	கூ
16	ந	செ	பூ	சுசு11	பு	நகூ11	வ	சுசு11	கிமி	ஞூ11
17	ச	பு	ஆ	சுஅ	து	நகூ11	சி	சுசு11	பா	கூ11
18	ஞ	வ	ம	சுஅ11	தி	நகூ	வி	சுசு11	தை	ஞூ11
19	சு	வெ	பூ	சுசு11	சு	நகூ11	வ	சுஅ11	வ	நூ11
20	எ	ச	உ	சுநூ11	ப	உகூ11	ப	நகூ11	ப	க
21	அ	ஞா	அ	சுநூ11	ஷி	உகூ	சி	உஏ	தை	உகூ
22	கூ	தி	தி	சுய	வை	உய	சி	உய11	வ	உய
23	வ	செ	சு	நகூ11	அ	யசு11	சா	யகூ	ப	யசு11
24	யசு	பு	வி	நகூ11	க	அய11	சு	ஞூ11	கவு	அய11
25	யஉ	வி	அ	உஅ11	த	உ11	பி	ஞூய11	கர	உ11
26	யந	வெ	கே	உசு	கூ	ஞூய11	மா	சுநூ11	ப	உகூ11
27	யசு	சு	மூ	உய11	தி	சுநூ	வை	நகூ11	கவு	யஎ11
28	யஞ	ஞா	பூ	யஎ11	சு	சுய	வி	உகூ11	கர	யஉ11
29	யசு	தி	உ	யசு11	0	சுசு	பி	உகூ11	வி	அ

CONTENTS.

Beschi's Spiritual Instruction	113	The Observer No. 6	119
Cural	114	Appointment of Rayeretner Mud.	ib.
Christian Poetry	ib.	Poet's Corner—Midnight Music	120
Pancha-Tantra-Katei	ib.	On the Cave-Temples of India	ib.
Anecdote of Rev. Geo. Herbert	115, 120	An alphabet of short rules well worth remembering—Panchangam	ib.
Invocation of saints	115, 120	Projected Ordinances	121
A Hottelot girl	ib.	Satirical Poem	122
A Fable	ib.	Youthful Honesty	123
To educated Natives	116, 117	Answer to an arithmetical Query	124
Protestantism and Popery	ib.	Explanation of a verse requested	ib.
The Mahomedans of Ceylon	ib.	On the want of qualifications in candidates for the office of Interpreter	ib.
Treatment for Dysentery, &c.	ib.		
Summary of Eng. Intelligence of Tamul	118		

SUPPLEMENT TO THE உதயதாரகை.—MORNING STAR.

சு. புத். சஞ். யெ.] துஅராசசு (வரு). ஜூனி மூ. ௨௭. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, June 27, 1844. [Vol. IV. No. 12.]

PROJECTED ORDINANCES.

[From the Colombo Observer of June 13.]

The Drafts of three most important Ordinances have been added to those which are to be brought before the Legislative Council; viz 1st, To amend the Law of Marriage; 2d, To promote the building of places of Christian worship; and 3d, To render Lotteries illegal.

The proposed Ordinance to amend the Laws of Marriage makes some amendments or the total neglect shewn to this great question for years past by Government. It is very doubtful whether at this moment the greater proportion of the Marriages performed throughout the Island between Europeans or European Descendants are not legally invalid, whilst in the Kandian Provinces the marriage tie even between Europeans is binding only during the pleasure of either party. The declaratory clauses (2d and 3d) of this Ordinance state that all former marriages solemnized by Christian Ministers shall be considered valid, provided banns had been published or a license from the Bishop's Surrogate obtained; and that marriages which are invalid for want of registry according to the Ordinance No. 9, of 1822 shall nevertheless be deemed good and valid.

A general system of Registration is to be established, to be conducted by District and Provincial Registrars, all placed under a Registrar general. Parties intending to marry will be required to give notice to some district Registrar, who will publish by affixing it for at least 14 days in a conspicuous place to be appointed by the Governor, and in not less than 21 days or more than 3 months, if the marriage is not forbidden, the parties, furnished with the necessary Certificates, may appear before any Registrar who may then solemnize the marriage by recording it and making the parties repeat the following declaration.

I, (A. B.) do solemnly, sincerely, and truly declare and affirm that I am the identical (A. B.) in respect of whom the certificate now produced was granted by the Registrar, of () and that I know not of any lawful impediment why I may not be joined in Matrimony to (C. D.) and each of the parties shall thereupon say to each other "I call upon these persons here present to witness that I, A. B. do take thee C. D. to be my lawful wife (or husband)."

In case of marriage being forbidden, appeal may be had to the District or Supreme Court; and if the parties make affidavit before a District Court that serious inconvenience would arise from a delay of 3 weeks, and that there is no just impediment, the Judge may grant a license for their immediate marriage. The duties of Registry will be enforced under severe penalties.

All Christian Ministers, without distinction, regularly appointed according to the forms of their respective religious communities, will be *ex officio* Registrars, and authorized to solemnize marriage in any place of Christian Worship licensed by the Governor for that purpose, after publication of banns for 3 successive Sundays, or on a license from the Bishop's Surrogate. Registry is to be kept of all marriages thus solemnized, and forwarded in the usual manner to the Registrar general.

We are happy to find all Christian denominations thus placed on an equality by Government, and the religious sanction of Marriage exhibited as desirable, without being rendered absolutely necessary. Parties are to be at liberty to marry without the consent of their parents—if males above 21 years and females above 16, thus overturning the Dutch Law of our Maritime Provinces, which holds males not be of age till 25, and females till 20 years in reference to marriage. Marriage is declared to be indissoluble for life except by divorce in law founded upon adultery or malicious desertion; and persons (excepting Mahometans) who contract subsequent marriages, unless the first have been dissolved by death, or the decree of a competent Court, will be guilty of bigamy and punishable. These most salutary provisions will at once put an end to the (at present, legalized) polyandry and the laxity of the marriage tie amongst the Kandians, which are so subversive of their morality, happiness and temporal interests, that the more intelligent amongst themselves have been long anxious for the interference of the Legislature.

Such are the main provisions of this intended Ordinance, the greater part of which is taken up with the system by which Registration is to be conducted. They are exceedingly simple, but effectual, and the difficulty is to conceive why they should have been so long withheld from the country.

The main provisions of the intended Church Ordinance (once admitting that Christianity should be supported compulsorily by the State, instead of being left to voluntary contributions of its professors) none can reasonably object to. The Ordinance is conceived in a great spirit of fairness and consideration towards all, for tho' its bounty will really be extended to a few, it absolutely rejects none; and we therefore, look forward with confidence to its being carried through the Legislative Council triumphantly, as a victory of enlightened principle over bigotry and intolerance.

The last Ordinance published, is for the suppression of Lotteries which is so worded that it will include raffles.

LEGISLATIVE COUNCIL.

The Session of the Legislative Council was opened on Monday the 10th inst. Mr. Mitford was duly installed as Clerk; and Colonel Macdonald and George Crabb Esq. were sworn in Members.

His Excellency the Governor then addressed the Council as follows:—
GENTLEMEN.—Before proceeding to the consideration of the business which I propose to bring before you during the Session now opened it may be satisfactory to you to be informed of the result of the very important measures which you had under your consideration last Session.

Of the 19 Ordinances of the year 1843, 13 have received Her Majesty's approval and confirmation; of the Police Ordinance some slight modifications have been

suggested by the Commissioners of the Metropolitan Police, and it is now in the hands of the Queen's Advocate.

The Crown debt Ordinance was re-enacted at the suggestion of Her Majesty's Government. The Ordinance for punishing refractory prisoners was detained for some months in the hands of the Judges of the Supreme Court, who at length withheld their consent, and it is now under the consideration of Her Majesty's Government.

Your attention was principally occupied by the very important subject of the administration of Justice, and I am happy to be able to inform you, that I have received intimation of the full approval of Her Majesty's Government of the Ordinances which you passed. Of the seven Ordinances which were enacted relating to that subject, five have already been confirmed, viz, 6, 8, 9, 11, and 15; and I trust the confirmation of the other two, Nos. 10 and 12, may be immediately looked for, and I entertain every hope, that on their receipt the executive Government will at length find themselves in a position to carry them into operation in such a manner as will speedily remove many of the most prominent evils of the existing Judicial system, which have been so long a fertile source of complaint.

The support and approval which your efforts have met with from Her Majesty's Government, will, I am sure, not only gratify you, as regards your past labours, but also afford strong encouragement to your continued exertions for the public good.

I rejoice to have it in my power to refer to the financial condition of the colony as a source of satisfaction to you and to myself. The accounts of the receipts and expenditure for the past year are before you; from which you will perceive that the receipts exceeded the expenditure by the amount of nearly £58,000; and the condition of the revenue during the current year has not been less favorable.

From the Ordinances which have been published, you will have ascertained that it is my intention to propose the appropriation of a portion of the surplus revenue of 1843 for some of the most important public works, which we have hitherto been unable to undertake, having previously replaced in the Treasury the deficiency of 1841 and 1842, which amounted to about £20,000.

Before quitting this subject I think it right to refer to a proposal made by a Committee of this Council that a loan of £100,000 should be raised for the improvement of the roads. I own that I am averse to incurring a public debt even for such an important purpose. At the same time although I was unwilling to hold out too sanguine expectations which might not be realized, I felt confident that the measures adopted by the Government would speedily ensure such a surplus revenue as would fully meet the propositions of the Committee. On that ground I did not consider myself justified in recommending the proposal of a loan for the sanction of Her Majesty's Government; and I am able to propose to you as extensive a vote for public works and surveys as it is at all probable the Civil Engineer and Commissioner of Roads will be able to execute.

The great difficulty which the Government now has to cope with, is that of obtaining the services of a sufficient number of persons competent to undertake the management and superintendence of them. Upon this point however, I have made urgent representations to the Secretary of State, and I trust that he will speedily send to the colony a number of duly qualified gentlemen.

The supply Ordinance for 1845 will be speedily laid before you, and in it the utmost votes, that I can safely ask will be proposed for works, roads, &c. for the good of the community; and I rely upon your public spirit and liberality for such supplies as the state of our affairs will be found to require. I cheerfully promise a vigilant regard to their faithful application.

I also propose that all estimates for public works which may be introduced into any supply Ordinance, shall be referred to a Sub-Committee for examination on the second reading.

The Ordinance relative to the distillation and sale of Arrack, Rum, and Toddy has been published after very careful consideration, and no pains have been spared to avoid any restriction not absolutely essential to the protection of a Tax very important in its amount and in all respects defensible in point of principle.

I trust that the removal of the restrictions upon the cultivation and sale of Cinnamon will be generally acceptable.

I have again to bring under your consideration the difficult and important question of the classification of Jurors and Assessors, which since your last meeting has been in the hands of the Judges of the Supreme Court, and lately returned with the amendments.

The Marriage Ordinance has at length been sufficiently matured to be laid before you: the subject is one of very great difficulty; and I apprehend that much embarrassment must unavoidably be experienced in bringing any system of registration of marriages into effectual operation among the natives.

An Ordinance will be laid before you for the suppression of Lotteries.

A very important Ordinance will also be laid before you to regulate the building of Churches; it is founded upon the system already in force in New South Wales.

Several other Ordinances of less importance will be submitted to you in the course of this Session.

I am happy to be able to congratulate you on the continued prosperity of this Island. At the present moment we have ample cause to be thankful to the Almighty for the many blessings we enjoy, an abundant harvest for the native population, an improving commerce and revenue, and for uninterrupted tranquillity.

Mr. Armitage moved that a Committee be appointed for the purpose of preparing a reply to the speech of His Excellency.

Mr. Ritchie having seconded the motion, the following gentlemen were appointed members of the Committee viz:

The Government Agent for the Western Province, J. Armitage Esq. H. Ritchie Esq. J. F. Giffening Esq. and J. C. Dias Esq.
The Council was adjourned to Wednesday next the 12th inst.

Wednesday June 12th 1844.

The Council met pursuant to adjournment at 10 o'clock. Colonel Macdonald having taken the chair, the proceedings of the last meeting were read.—

The Government Agent of Colombo handed in the address prepared by the Committee in reply to the speech of His Excellency the Governor; which on the motion of the Colonial Secretary, seconded by the Queen's Advocate, was read to the Council, and was as follows:

To His Excellency the President of the Legislative Council, Lieutenant General Sir COLIN CAMPBELL, Knight Commander of the most Honorable Military Order of the Bath, Governor and Commander in chief in and over the British Settlements and Territories in the Island of Ceylon with the dependencies thereof.

May it please Your Excellency.

It is satisfactory to the Council at the opening of another Session to receive the intimation that Her Majesty has been pleased to approve of our efforts during the last Session; and we trust that the steps about to be adopted for the improved administration of justice may be found effectual.

The financial state of the colony at this period and the cheering prospects for the future are to the Council a source of unmixed gratification, and we approve most cordially of the excess over the deficit of 1841 and 1842 being applied to the furtherance and completion of the many important public works, which have only been delayed till now from the want of sufficient funds for their execution. We concur with Your Excellency in regretting that there should be so much difficulty in procuring the services of professionally educated men for superintending the execution of these works.—We feel grateful to Your Excellency for having addressed the Secretary of State on this important matter; and we shall at all times be ready to make an adequate provision for remunerating a body, of whose services we stand so much in need.—

We shall give our best attention to the various Ordinances which Your Excellency has announced your intention of bringing forward during the session; and we hope that our future efforts may continue to have the approval of H. M. Government.

Finally we hear with unmixed gratification of the prosperity of the Island, as pointed out by Your Excellency; and we concur with you in trusting that an Almighty and beneficent God may long continue the blessings now enjoyed.—

Mr. Dias.—I have signed this address: but as far as I am individually concerned, I beg to be understood that in thanking Her Majesty for the approval of our efforts during the last Sessions of the Council, I mean, excepting so far as that approval regards those Ordinances which I thought it my duty to oppose.

Mr. Giffening explained that he had signed the Address on the same principle. The Colonial Secretary, then moved, as no opposition was made to the address, that the President for the time being, be requested to present it to His Excellency the Governor on the part of the Council.

Colonel Macdonald accordingly, with some other Members, waited on the Governor at the Queen's House, His Excellency returned the following reply:

GENTLEMEN,

I return you my warmest acknowledgements for this address.—I regard the assurance it contains, that you will give your best attention to the important subjects which I have recommended to your notice, as an earnest of the success of your endeavours to promote the interests of the Public.

ஞானகீழ்ப்பம்

[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

ய. சாதிகளின் சமைந்தவர்களில் உண்பாதுங் கேடு.

கக. ஆகாத நாளிலே புத்தியறிந்தவ ளாலே நஷ்டம் வருகுமென்று சாகாமற்றவியறுப்பினென்றுஞ் சொன்ன சாஸ்திரமேதடி ஞானப்பெண்ணே.

எய. ஆகாதநாளிற் சமைந்தவள்தாவி யறுபட்டுப்போவது மெய்யானால் வாகான நாளிற் சமைந்தவளும் அவ மங்கியவியாவானே ஞானப்பெண்ணே.

எக. பார்ப்பாரல்லோ சாஸ்திரஞ் சொல்லவதும் பஞ்சாங்கங்கள் கணிப்பதுவும் பார்ப்பாருக்குள்ளுமுண்டைகளுண்டான பழுத்தேதடி ஞானப்பெண்ணே.

எஉ. சாஸ்திரம் பார்த்துச் சமைந்தாளே பின்னுஞ் சாஸ்திரத்தாவி புனைந்தாளே சாஸ்திரக்காரப்பார்ப்பாத்தியவள் தாவியறுப்பாளேன் ஞானப்பெண்ணே.

எங. பத்துப்பெண்டுகளை நின்றக்காலத்திற் பார்ப்பாரமுண்டைகளுள் பதுபே ரொத்திருப்பதைக் கண்டா லுமின்ன முணர்வதில்லையோ ஞானப்பெண்ணே.

எச. சூத்திரர் மாத்திரஞ் சாஸ்திரம் பாராமற் றுஞ்சினுரென்று வைத்துவைப்போம்

சாஸ்திரஞ் சொல்கின்ற பார்ப்பாரச் சாதியுஞ் சாகவாமோடி ஞானப்பெண்ணே.

எடு. பார்ப்பானும் பறையுந் தோன்றியந்தப் பார்ப்பானுபறையுமாண்டு பார்ப்பானும்பறையொன்றுப்போன பின் மூப்பார் சொல்லடி ஞானப்பெண்ணே.

எசு. தாலிகட்டினபின் சமைந்தாலவள் தன்னோடே நாயகன் கூடாமற் சோவிசெய்து மறு வருடத்திலே தூங்கச் சொல்லுவார் ஞானப்பெண்ணே.

எஊ. அருட்டியாகத்திஷ்டிபடாப்படிக்க கல்லோ புத்தியறிந்தவட்குத் திருட்டி சுற்றிய வித்தைகள் கற்றது கிறிது நாளல்லோ ஞானப்பெண்ணே.

யக. சாதிகள் சுழிப்பேதகம்.

எஅ. பெண்ணின் தலைபிற்குநிறுந்தாலந்தப் பெண்ணின் முகத்தில்த மறுநிறுந்தால் மண்ணிலவளைவிவாகஞ் செய்தவன் மடித்துபோவானே ஞானப்பெண்ணே.

எஆ. ஆகாதரகை நிறுந்த பெண்ணைக் கவி யாணஞ் செய்தவன் செய்தாக்கால் வாகானபெண்ணை விவாகஞ் செய்தவன் மடியமாட்டானே ஞானப்பெண்ணே.

எஆ. ஆகாத பெண்ணுக்கிருந்த சுழியவ ளாண்டவனைக் கொல்லக்கூடுமென்றல் வாகானபெண்ணால் மரித்துக்கிடப்பவன் மாறியுயிர்ப்பானே ஞானப்பெண்ணே.

எக. மாதுதலையிடுந்த சுழிமனை வானனைக் கொல்லக்கூடுமென்றற் சாதனமுன்னிவனுக்குக் குறித்தது தப்பிதமல்லோ ஞானப்பெண்ணே.

யஉ. சாதிகள் பரிசுச்சடங்கு.

எஅ. உப்பொரு தட்டிலே நெல்லொரு தட்டிலே யொக்கச்சபைதனிற் கொண்டுள்ளது இப்படி நீ பரிசம் போடவுணக் கெவர்கள் சொன்னது ஞானப்பெண்ணே.

எஆ. உப்புக்குக் கீழே நெல்லிக்கொட்டி யந்த வுப்புக்கு மேலே பெண்ணிறுத்தி யுப்புக்கும் நெல்லுக்கும் மத்தியிலேயொரு வாழ்வேபோட்டதேன் ஞானப்பெண்ணே.

எஅ. பெண்ணைக் கிழக்கு முகம் நிறுத்தி யந்தப் பெண்ணுக்குக் கட்டின சீலையிலே யெண்ணிக்கையில்லாத சுற்றுவித்தை யெல்லா மேன்முடிந்தாயடி ஞானப்பெண்ணே.

எஅ. பருத்திக்கொட்டை முடிந்ததென்ன அறிந் பச்சறுகம்மில் முடிந்ததென்ன எருப்பொடியுமொருபணமுமுடிந் தேதுக்குக் கட்டினாய் ஞானப்பெண்ணே.

எஅ. பரிசுச்சீலையிற் கூறைச் சீலையிற் பாங்காய் மஞ்சளைத்தான் தடவி விரையுமறுகம்பில்லு முடிந்ததால் யிருந்துவாழ்வியோ ஞானப்பெண்ணே.

எஅ. இன்னயிந்தவிதமாகச் சடங் கெத்தனையெத்தனை செய்தாலு மென்ன நன்மையுணக்கதுசெய்யுமென் றெண்ணுகிறாயடி ஞானப்பெண்ணே.

எஅ. துடங்கும் வேதப்பொருளான தேவ சோதி நன்மை செய்யாதுவட்டாற் சடங்குதென்னபலன் தரும்பெண்டுகச் சாதிகளக்கினி ஞானப்பெண்ணே.

பாலர்காட்டிய நேர்மைநெறி.
YOUTHFUL HONESTY.

இவர்களைச் சோவாட்டு என்பவர் தாம் கேட்ட பிரசங்கத்தைப் பற்றித் தியானித்து ஆண்டவனைப்பார்த்துச் செம்பண்ணிக்கொண்டு ஒரு ரூயிற்றுக்கிழமை சாயங்காலமே தமது தோட்டத்திலிருக்கையில் நேப்பாட்டு, கோ என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளும் அத்தோட்டத்திலிருந்து அத்திப்பழங்களைப்பற்றி ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்ததை இவர் கண்டார். ஆனாலும் இவரிவ்விடத்திலே பராபரனை நோக்கிச் செம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாரென்பதையும் இவர் தங்களைக் கண்டாரென்பதையும் அவ்விரண்டுபிள்ளைகளுக்கும் காணவில்லை. யோவான்கோ என்னும் பிள்ளை நேப்பாட்டு என்னும் பிள்ளையுடனே தம்மிடம் சோவாட்டு என்பவருடைய அத்திப்பழங்களிலெதுவதென்பதும் இன்றிரவைக்குக் கொஞ்சம் பிடுங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றதாக எண்ணி இருந்தேன். அத்தற்காகத்தானே உலாவப்போவோம் வாவென்று உன்னைக் கூப்பிட்டது-நான் அந்த வேலிக்குள்ளாகத் தவழ்ந்து போய் மரத்தைப் பிடித்தாடுகிறேன். நீ உன் தோப்பி நிறையப் பொறுக்கு நாங்கள் இருபேருவ் கொண்டுபோய்த் தின்போம் என்றான். அப்பொழுது நேப்பாட்டு என்பவன் அண்ணை நீ இது நோக்கத்தைப் பற்றி வந்தாயென்று எனக்கு முன்னமே தெரிந்தால் நாணுன்ன இவ்விடமொருக்காலும் வரவேமாட்டேன். நீ அத்திப்பழத்தின் எவ்வளவு பிரியமாயிருக்கிறாயோ அவ்வளவு எனக்கும் பிரியம். ஆனாலும் இவ்விதமாய் எடுத்துத்தின்ன எனக்குச் சந்தெனிலும் பிரியமில்லை. சோவாட்டு என்பவரிடத்திற் போய்த் தரச்சொல்லி வாங்கித் தின்பதே நலம். அப்படிச் செய்யாமலா விடுவதிலும் பழந் தின்பதில் விடுவதே திறம் என்றான். அப்பொழுது கோ என்பவன் சோவாட்டென்பவர் அந்தப் பழங்களை எண்ணிவிடவில்லை. அவர் அப்படியெண்ணிவிட்டாலும் அவைகளைப் பிடுக்கினவர்களாரென்று அவருக்கு எப்படித்தெரியும். அப்படித்தான் செய்தாலும் என்ன மோசம் என்று சொல்ல-மெய்தான் அண்ணை ஆகிலும், நாசும் சங்கீதத்தை வாய்ப்பாடாமாய்ப்பழக்கவேண்டுமென்று மெஸ்தர் எல் என்பவர் தமது பிள்ளைகளிடத்திற் கேட்டுக்கொண்ட காலத்துக்குமுன்னே நான் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்பொழுது அத்தை மனிதர் கண்டாலென்ன காணுவிட்டாலென்ன ஆகிலும் பராபரனை காணப்படுதென்றிருந்தேன். தம்மிடமெஸ்தர் எல் என்பவரார்தான் எனக்கு அவரைத் தெரியாது அண்ணை. ஆகிலும் அவர் நுகாவின் என்னும் பட்டணத்திலுள்ளவரென்றும் பிள்ளைகளில் அவர் மெத்தப் பிரியமென்றுஞ்சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கு ஒரு காரியம் மாத்திரம் தெரியும். என்னவாவது, சிறுபிள்ளைகளுக்காக உண்டுபண்ணப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தை வாசிக்க நினைத்த காலத்தொடங்கி இந்நாள்மட்டும் நான் முன்னே செய்துவந்த அநேக காரியங்களைச் செய்யாதபடி அந்தப் புத்தகம் என்னைத் தடைபண்ணிற்று. அந்தப் புத்தகத்தை வாசித்து அது சொன்னபடியே நடந்துவந்தது எனக்கு யிசுதியும் நலமாய்க் கண்டிது. இந்த அத்திப்பழங்களை நான் எடுத்துத் தின்னாங்காலம் ஒன்றுண்டு. ஆனால் நான் இப்போது செய்யக்கூடாது என்றான். காரியத்தைப்பார்த்தால் கோ என்னும் பிள்ளை, நாசும் சங்கீதத்தையாகுதல் பிள்ளைகளுக்காகச் செய்யப்பட்ட அந்தப் புத்தகத்தையாகுதல் வாசிக்கவல்லலை. கோ என்பவன் நல்லது தம்மிடே செய்கிறதைச் செய்து. நாளை சோவாட்டு என்பவருடைய பழங்களுடைய பிடுங்க நினைக்கிறேன் என்று சொல்லி வேலிக்குள்ளாக அழைந்துபோகமுன்னே நேப்பாட்டு என்பவன் மேற்கொல்லிய, நாசும் சங்கீதத்திற் சில வசனங்களை உனக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒரு நிமிடமாத்திரம் பொறுத்துக்கொள் அண்ணை என்றான். அப்பொழுது அவன் அழைந்துபோகாமல் த் நித்தநின்ற உடனே நேப்பாட்டு என்பவன் மெத்தப் பயபத்தியாகவும் உணர்வாகவும், நாசும் சங்கீதத்தில் முதல் வசனத்திலே நின்று பன்னிரண்டு வசனங்கையுஞ் சொல்லி மற்ற அடுத்த இரண்டு வசனங்கையுஞ் சொன்னவுடனே கோ என்பவன் நடுநடுங்கித் திகிலடைந்து தரித்து நின்றான். அவன் சொன்ன இரண்டு வசனங்களாவன, “இருளாகிலும் என்னை மூடிப்போடுமென்றாலும் இராவும் என்னைச் சுற்றிலும் வெளிச்சந்தானே. உமக்கு மறைவாக இருளும் அந்தகாரப்படுத்தாமல் இரர்க்காலம் பகலைப்போல வெளிச்சமாய் இருக்கும் இருளும் வெளிச்சமுஞ்சரி.” இதைக் கேட்டவுடனே கோவென்பவன் தம்மிட இவையெல்லாம் எனக்குப்

புதிதாய் இருக்கின்றது. முன்னொருக்காலம் இப்படி நானுணர்ந்ததில்லை தம்மிடே இப்போலீட்டுக்குவா இப்போலீட்டு. நீ இதை ஒருவருக்கென்தும் வெளிவிடாமல் மனதில் வைத்துக்கொள். நானினி ஒருகாலமும் இப்படிச்செய்யமாட்டேன். பிள்ளைகளுக்காக உண்டுபண்ணப்பட்ட பொத்தகமென்று சொன்னீரே அதை எனக்கு இரவலாகத்தாரும். நீ சொன்ன சங்கீதம் முழுவதையும் வாசிக்கவிரும்புகிறேன். நாசும் சங்கீதம் எங்கே இருக்கின்றது என்று கேட்க அண்ணை அது வேதாகமத்திலே இருக்கின்றது என்று நேப்பாட்டு என்பவன் சொன்னான். காரியத்தைப்பார்த்தார் கோ என்பவன் இடத்திலே வேதவாக்கியமில்லை. ஏனென்றால் அவனுடைய பெற்றார்கள் அவசவாசிகளாய் இருந்தபடியால் அவர்கள் தங்கள் வீட்டிலே வேதவாக்கியத்தை வைத்திருக்கவில்லை. கோ என்பவன் தம்பி என்கொரு வேதவாக்கியம் வேண்டியதாயிருக்கின்றது, என-நேப்பாட்டு அண்ணை-நீ உனக்கொரு புத்தகம் வாங்குமளவும் என்னுடையதை உனக்கு இரவலாய்த் தருகிறேனென்று சொல்லித் தங்கள் வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

மேற்கொல்லிய பிள்ளைகளிருபேரும் பேசிக்கொண்டதைச் சோவாட்டு என்பவர் கேட்டுக்கொண்டிருந்து யிருதியும் அக்களிப்புடனே வீட்டுக்குப்போய் உடனே தன் வேலைகாரர்களிலொருவனை அழைத்து இரண்டு பட்டைகளை எடுப்பித்து நேப்பாட்டுக்கும் கோ என்பவனுக்கும் கொடுக்கும்படி அனுப்பினார். கோவென்பவன் தன் பேர்கொண்ட பட்டையைத் துறந்துபார்த்தபொழுது அதிலே சில வடிவான பழங்களையும் ஒருவடிவான வேதவாக்கியப் புத்தகத்தையும் அந்தப் புத்தகத்திலே, நாசும் சங்கீதத்தில் அடையாளம்போட்டிருக்கிறதையும் சோவாட்டு என்பவர் தனக்கு எழுதிவைத்த காசுத்தையும் அக்காலத்தில் தான் இவர்களிருபேரும் அன்றிராத்திரிப் பேசின்காரியங்களையும் கோவென்பவன் வேதவாக்கியத்தைக் கேட்டவுடனே தான் களவெடுக்கவெண்ணினான் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டதற்காக மெத்தச் சந்தோஷப்படுகிறேனென்று மெறுதியிருந்ததையும் கண்டான். இப்படியே இவனிடத்தில் காசுத்தை வாசிக்கத்தவுடனே சோவாட்டென்பவர் தான் செய்யவேண்ணிப்பேசின காரியத்தை ஒருவருக்கென்கிளஞ்சொல்லமாட்டாரென்று அவனறிந்துகொண்டான். நேப்பாட்டு என்பவனும் தன் பேர்கொண்ட பட்டையைத் துறந்துபார்த்தபொழுது நல்ல வடிவான அத்திப்பழங்களையும் சிறுபிள்ளைகளைப்பற்றிய சிலசரித்திரமடங்கிய ஒரு புத்தகத்தையும் அந்தப் புத்தகத்தில், கூடும். புத்தகத்தையாளும் போட்டிருக்கிறதையும் தன் பேர்கொண்ட வேறுமொருகாசுத்தையும் அந்தக்காசுத்தில் தானும் கோவென்பவனும் அன்றிராத்திரிப் பேசிக்கொண்டதைச் சோவாட்டென்பவர் அறிந்து அவனுடைய நேர்மைநெறிக்காகச் சந்தோஷப்படுகிறேனென்றும் எழுதியிருப்பதையும் கோவென்பவர் அட்டென்பவர் அடையாளம்பண்ணினனுப்பின, கூடும். புத்தகத்தையும் வாசித்துப்பார்த்தான் அப்பொழுது அதிற் சொல்லியிருந்த தாவது.

மாடகூடங்களைத் துடைத்துச் சுத்தம்பண்ணிப் பெருக்குகிற ஒரு வறியபையன் ஒரு துரைச்சாணிவீட்டிலே வேலையாயிருந்தான். ஒருநாளாகிறபொழுது இந்தத் துரைச்சாணி உட்புப்புபோடுகிற மண்டபத்திலே தனியே இவனின் அங்கிருந்த சகலபொருள்களையும் பார்த்தபொழுது வச்சிரத்தினாலவக்கரித்துப் பொன்னிலையற்ற ஒரு நாழிகைவட்டிலே அவனுடைய மனம்படிந்து அதைவடிவெட்டாமல் விட்டகாலமற்றபோனதிலே அதைக் கையிலெடுத்தான். உடனே அவன் மனதிலே ஆ! எனக்கொன்றிப் படிக்கிடைத்தாலோ என்ற எண்ணம் வந்தது. அப்படியிருந்தும் சற்றேயாலோசனைபண்ணித் தனக்குள்ளே நான் இந்த நாழிகைவட்டிலை எடுத்தேனெயாகிற் கள்ளையுப்போவெனே. ஆகிலும் இவ்வாழித்திருக்கிற பராபரன் அறியாரோ? நான் இப்படிப்பட்ட களவைச் செய்துபோட்டுப் பிள்ளைப் பராபரனைப் பார்த்துச் செய்ப்பண்ணுவதெப்படி? நான் சமாதானத்துடன் சாகக்கூடமோ? என்மென்னன்னவுடனே நடுநடுங்கிப்போனான். உடனே அந்நாழிகைவட்டிலைக் கீழேவைத்துவிட்டு நான் ஒரு ஐகரியவானைக் கவக் கள்ளையுயிருக்கிறதிலும் எழியவையிருந்து நனமனச்சாட்சியின்படி நடப்பதே அதிகம் திறமெனறெண்ணிக் களவெட்டாமல் விட்டுவிட்டான்.

இதுகாரியத்தை அடுத்த அறையிலே கேட்டுக்கொண்டிருந்த அந்தத் துரைச்சாணி இவனை மற்றநாட் காலமே தன்னிடத்திற்கு அழைப்பித்து என்னுடைய கிணிகிதனே நேற்று நீ ஏன் அந்த நாழிகைவட்டியை எடுக்கவில்லை என்று. உடனே அவன் பேச்சு மூச்சற்றவனாய் முழங்காவிலே நின்றான். பிறகும் அந்த அம்மா சொன்னது கிணிகிதனே நீ சொன்ன ஒவ்வொரு காரியத்தையும் கேட்டேன் நீ சொன்னீடுகதிர்ந்து நின்றதற்காக ஆண்டவனுக்குத் தோத்திரம் இனிமேற் புத்தியாய் நட இன்று முதற்கொண்டு நீ என்னிடத்தில் வேலையாயிரு நான் உனக்குச் சாப்பாடு முதலானவற்றையும் உடுபுடைவைகளையும் தருவேன். இன்னுமதிக்கமாக இப்படிப்பட்ட சொதனைக்கெதிர்ந்து நிற்கிறதற்குபாயமாய்ச் சில புத்திமதிக்களையும் உனக்குப் படிப்பிப்பேன் என்று. உடனே அவன் கண்ணீர்விட்டுத் தன் னுடைய நன்றியறிதல்களை அலஞ்சுச் சொல்ல உணையும் கூடாமற்போயிற்று. அந்த அம்மாள்தான் சொன்னபடி அவனுக்கு கல் படிப்பினையைக் கற்றுக்கொடுத்தாள். அவனும் பயபத்தியும் புத்தியுமுள்ளவனானான்.

Answer to an Arithmetical query propounded in No. 4, page 39.

தாரகை சம். புத்தகம், சம். சஞ்சிகை நகம். பக்கத்தில் அ. ஆணலென்பவர் கேட்ட கேள்விக்கு மதுரையிலிருக்கும் ருசுகோபாலஞ்செட்டியாராகுதல், கும்பக்காணத்திலிருக்கும் கனகசபா பிள்ளையாகுதல், கொழும்பிலிருக்கும் சில்வபெருப்பிள்ளையாகுதல் சரியான விடைகாட்டினார் களென்று காணப்பட்டவிலை. பின்னே அவர்களெழுதிக் விடைகளையென்ப அவர்கள் விளங்கிய விதங்களுக்குப் பொருந்துமெனக்கொள்க. காரியமிப்படியிருப்பதினால் அடியெழுதும் விடையைப் பிரகாரஞ்செய்யும்படி மன்றுகிறேன். பொன்னுடனே * ஒரு கழஞ்சு கற்போடவென்றமையால் தட்டாடெரு தராசுத் தட்டில் மூன்று கழஞ்சு பொன்னையும் எதிர்த்தட்டில் ஒருபது கழஞ்சு கல்வையிட்டால். அப்போ தராசு நாசு மனிலேநிலாமையால் ஒரு கழஞ்சு கல்வையிட்டால் பொன்னிருந்த தட்டிலிட்டபோது அவ்விரண்டும் கூடி எதிர்த்தட்டில் கல்லுக்கை கந்திலொருபங்காயிருந்தது. மறுபடி இந்த ஒரு கழஞ்சுகல்வையெழுதேதிர்த்தட்டில் கல்லுடனே போடவல்லிரண்டும் கூடி எதிர்த்தட்டிலிருக்கும் பொன்னுக்கு ஏழிலொருபங்காயிருந்தது. இப்படிக்கு கல்வாரி, துஆசசனா. வைகாசிமீ } நாகராதன் இலக்கை யடுதல். } நாதன்.

[Explanation of a verse requested.]

இந்தப் பாட்டினுடைய கருத்து என் சிற்றறிவுக்கு விளங்கா கும்படி கற்றறிந்த வல்லொரிடத்தில் விசாரணைபண்ணி அறிவிக்கும்படி கேட்டுநிற்கிறேன்.

அரிசுவந்தோனும் அரியாசனத்தனரிசுதனை—அரியிடமொன்றிலரியிடஞ்சேர அடர்த்தவன்றே—அரிசுவமொன்றில் வருமரிமைத்தற்கரிமகும்—அரியிடஞ்சேர்க்கவித்தானரிமைத்தனராதனர்த்திடவே. இப்படிக்கு கு. சிலனத்தம்பி.

DEAR STAR,

It is a thought of not very rare occurrence to us that our Honorable the British Government and the District Judges of the Northern Province do not feel satisfied with those who enter the list of Candidates to be admitted Interpreters at court. As circumstances stand in Jafna at present, this, and only this Province is the best studded of all the provinces with some ornaments acquainted with the rudiments of the English language. The generation that had been in some measure faintly glimmering 8 or 10 years since has already receded to give place to their descendants, at whose feet they now sit, "soliciting favours." And all those best Interpreters about the said period. For instance ஆமீ of Point Pedro, மமீ of Mallagam, மமீ of Chavagachery, &c all interpreters of considerable credit and repute, are now laid aside as useless and excluded as *obsolete words*. Were not the presiding Judges over the said courts satisfied with the interpretation of the said Madeliers, who, as may be seen in some corners of the province, have already taken their country seats; not being able to utter *three words* together in English conversation, and put five words together in composition? How is it then that the present Judges of these courts feel so much inconvenience in selecting some one of the candidates although the present generation is in many

* ஒரேயொரு கழஞ்சு கல்லென்று நாடெடுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் ஆயிரக்கணக்கான விடைகவிக்கெள் விக்குணரி.

respects better qualified than the former? And if this is felt among them as an inconvenience, is not the thought unreasonable that they should be possessed of better qualified persons than they can possibly find *left loose* on the roads? Why should this be called unreasonable? If any one goes to reap where he had not sown, and there, too, if he wants to lay hold of the best ripened of the crop, will it not be considered as sacrilege? Even so, has the Government taken every pains to instruct any set of young men for its own use? Has it bestowed any the least pains to bring up young folks with a view to train them up for its departments? If it wants qualified persons for their offices it should have schools properly maintained for educating natives, and when they become sufficiently acquainted with the rudiments of the language have them exercised in business relative to those departments to which they may be respectively destined. Without these arrangements for its own convenience how can it expect to pick up the best from other places, where they are brought up with a different view and are accordingly instructed in different branches from those which the Government would be pleased with. But the charitable people of England and America, we understand, send missionaries to instruct people (although we are excluded from these privileges) in the divine truth and to fit teachers of religion. Of these some have become useful to the missionaries and are accordingly employed in their proper spheres; others, although their services may be regarded highly useful if they do what must be right, have proved themselves ungrateful to their best benefactors; and being allured by Government pay and lucrative employment, have forsaken their original designs with which they were brought up, and going after the god of this world, have dishonored their profession, and a third class, who for bad conduct or negligence were according to the saying, கல்ல மாடாளுநர் னூரிடல் விடப்படாதா? were discharged from mission schools, have taken refuge under the Government. With persons of this class, it is that the Government offices are filled, and hence it is that the Government find it difficult in this at least half refined age to be possessed of sufficiently qualified persons for its respective departments, and these people, if they by long experience learn the business of one department, are not, as their knowledge of the language is very limited, fit for another. But those persons with whom the Government was best delighted were not brought up with any view to their being ever employed under the Government, but they must be included under the set of people, whom we have been speaking of secondly. For instance, Soosapully Mudeliar, the best Interpreter the Government ever had in this part of the island, was educated by the Wesleyans with a view to make him a native preacher. Being designed for orders he was taught a foundational knowledge of the English language, and hence it was that he managed his business so well as to satisfy his superiors, who had happily come by him. If not, why cannot his brother Madeliars manage the business as well as he did. Under this description we must also enumerate all the other ornaments of any notice, but to their shame we omit mentioning their names. However, it is a thought extremely painful to Christian minds, that, when "the harvest of the Lord" is so plentiful, and the vineyard of Christ stands in need of so many laborers, that so many "having loved the world," and being allured by lucre have swerved from the appointed path of duty, and enlisted themselves in the service of Honorable Mr. Money, who may unavoidably lead them to practice extortion and "pervert judgment." Here our object is not to censure exclusively the dishonorable conduct of the educated natives, but to suggest to Judges of the said District courts that as the missionary body in this as well as other provinces suffer considerably from the ungrateful conduct of the natives, they would, when these natives present themselves as Candidates, inquire particularly into their conduct, as well as testimonials from their teachers, and on such testimonials, when they have made a selection they will after daily examining them, as to their qualifications, reward personal merit, and thereby give no ascendancy either to party spirit or to that despicable gentleman, the Honorable Mr. Money, whose dictates if any should obey, he will never be able to be in possession of the best merited people.

Hoping you will excuse the freedom, we take with you,
The Island District of Jaffna, 12th June 1844.
We remain, Dear Star,
Yours Obediently
A Number of Islanders.

TO CORRESPONDENTS.

To S. Payson Jr. We have no wish at present to undertake the publication of a translation of Mussey's Essay on tobacco.
S. Mootoo J. in our next.
Communications in Tamil calculated to be useful to our native readers are respectfully solicited.
The following topics are submitted for the consideration of our correspondents:
The moral influence of Sivaism.
The social influence of Sivaism.
The benevolence of Sivaism.
The piety of Sivaism.